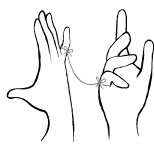

สามัคคี
กลายเป็น
ท่านอา
เสียแล้ว

ปฐ ๑ ฐ

ฉางโกวหลิวเยวี่ย 长沟落月 เทียน
อวี๋ เป่ลู่
พิมพ์ครั้งที่ ๑

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
แล่ะแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วแ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

กลับมาพบกับผลงานเรื่องใหม่ของ 'ฉางโกวล้วยีวี่' ที่เคยฝากความประทับใจเอาไว้กับ 'นิยายเรื่องนี้ข้าไม่ได้เขียน!' และ 'เกิดใหม่อีกที ไม่ขอสามีสกุลหมี' ครั้นพระเอกของเรื่อง 'สามี' ฆ่ากลายเป็นท่านอาเสียแล้ว ยังคงมาในรูปแบบ 'คลังรัก' เช่นเดิมค่ะ เพียงแต่ความสัมพันธ์ของพระ-นางจะต่างจากสองเรื่องก่อนหน้านี้

'เจียงชิงหว่าน' เคยเป็นภรรยาของ 'ซุ่ยจี้หลิง' แต่เพราะถูกหักหลัง เขาถึงกับส่งนางไปเป็นสตรีบริวาร นางก็ได้แต่เจ็บแค้นจนจบจนวาระสุดท้ายของชีวิต ครั้นตื่นมาอีกครั้งก็เป็นหกปีให้หลัง วิญญาณนางมาอยู่ในร่างคุณหนูจนหย่งหางป้อ อายุสิบสี่ปีมีแซ่และนามเดียวกับนาง ทั้งยังมีสายสัมพันธ์ระหว่างสกุลเจียงและสกุลซุ่ยอีก ซุ่ยจี้หลิงมีศักดิ์เป็น 'ท่านอา' ของนาง แต่สิ่งที่ทำให้นางฉงนใจยิ่งกว่าก็คือ เขาไม่ได้แต่งงานใหม่ และยังมีท่าทางอาลัยอาวรณ์ต่อ 'ซุ่ยซุ่ยฮยิน' ที่ประกาศต่อผู้อื่นว่าไปรักษาตัวอยู่นอกเมือง

ปริศนาในอดีตคล้ายยังมีเมฆหมอกบังตา เจียงชิงหว่านใจหนึ่งก็อยากรู้ อีกใจก็ไม่อยากยุ่งเกี่ยว สุดท้ายแล้วความสัมพันธ์ระหว่างนางกับซุ่ยจี้หลิงจะเป็นอย่างไร ความจริงในอดีตแท้ที่จริงคืออะไรกันแน่ ไปติดตามต่อในเรื่องกันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

"ชิงหว่าน? เจียงชิงหว่าน?" เขาพูดเสียงเบา แต่ละคำล้วนคล้ายว่าค่อยๆ ลอดออกมาจากไรฟัน สามารถฟังออกได้ว่าเขากัดฟันกรอด ประหนึ่งว่าในใจเคียดแค้นชิงชิงต่อคนที่ชื่อ 'เจียงชิงหว่าน' นี่ อย่างลึกลึกก็มีปาน เพียงแค่เอ่ยนามนี้ก็มิเพื่องโทะพะงูสูงเสียดฟ้าแล้ว

เจียงชิงหว่านไม่ได้เงยหน้ามองเขา ในใจทั้งรู้สึกเดือดดาลทั้งรู้สึกขบขันในเวลาเดียวกัน
นี่ชุยจี้หลังกำลังทำสิ่งใดกันแน่

เขาทำเรื่องเหล่านั้นต่อข้า ผู้ที่ควรโกรธแค้นมิสมควรเป็นข้าหรือไร ไฉนเขากลับเป็นฝ่ายแค้นเคืองข้าอย่างลึกลึกเพียงนี้ ช่างหน้าไม่อายอย่างที่สุดจริงๆ

เจียงชิงหว่านไม่ยอมมองเขา จึงเอาแต่ก้มหน้ามองเสื้อผ้าหน้าสีฟ้าอ่อนที่สวมอยู่บนร่างตน
เวลานี้เองชุยจี้หลังกลับสังเกตเห็นไผ่ดำขนาดเท่าครึ่งเมลิ้งดาตรงแก้มขวาใกล้กับหูของนางแล้ว
เขาให้ตกใจอย่างมาก ต่อจากนั้นก็ตื่นเต้นขึ้นมา

ไผ่ดำเม็ดเล็กที่เหมือนกัน แม้แต่ตำแหน่งก็ไม่คลาดเคลื่อนสักกระพิก

ข้านางก็มีนามว่า...เจียงชิงหว่าน

ชุยจี้หลังอดไม่ได้ที่จะกล่าวว่า "เจ้าเงยหน้าขึ้นมา"

”

แนะนำตัวละคร

- * เจียงชิงหว่าน ร่างเดิมเป็นบุตรสาวตระกูลฟ่อคำ แต่งงานให้ชุยจีหลิง ถูกเรียกว่า 'หว่านวาน' ร่างใหม่เป็นบุตรสาวที่เกิดจาก ภรรยาเอกของหย่งซางป้อ เป็นคนสุขุม วางตัวดี เฉลียวฉลาด
- * ชุยจีหลิง บรรดาศักดิ์จิ้งหนิงโหว ตำแหน่งผู้บัญชาการ มณฑลทหาร เคยเป็นบัณฑิต ก่อนที่พู่กันมาร่วมรบ แต่งงานกับเจียงชิงหว่าน รักและทะนุถนอมภรรยา อย่างมาก
- * เจียงเทียนโย่ว บรรดาศักดิ์หย่งซางป้อ ตำแหน่งผู้ช่วยผู้บัญชาการ กองกำลังรักษาเมืองหลวง บิดาของเจียงชิงหว่าน เป็น คนรักถนอมสตรีที่อ่อนแอบบบาง
- * สุหยินผู้เฒ่าเจียง มารดาของเจียงเทียนโย่ว มองผลประโยชน์ตระกูล เป็นหลัก ชอบคนที่ว่านอนสอนง่าย วางตัวดี
- * เจียงชิงอวี่ บุตรสาวคนรองของเจียงเทียนโย่ว เกิดจากเมิ่งอี่เหนียง เป็นคนเอาแต่ใจเจ้าอารมณ์ ชอบกดขี่คนในจวน
- * เมิ่งอี่เหนียง มารดาผู้ให้กำเนิดเจียงชิงอวี่ เป็นอนุภรรยาที่เจียงเทียนโย่ว รักที่สุด ฉลาดเจ้าแผนการ
- * เหยาซือ ภรรยาเอกของเจียงเทียนโย่ว มารดาเจียงชิงหว่าน เป็น คนอ่อนแอไม่สู้คน

7

ชาติก่อนและชาตินี้

เจียงชิงหวานคิดไม่ถึงว่าตนจะสามารถมีชีวิตได้อีกหนหนึ่ง...

นางเป็นบุตรสาวของพ่อค้าผู้มั่งคั่งแห่งอวิ้นโจว เติบโตมาท่ามกลางความสุขสบายตั้งแต่เล็ก ครั้นถึงวัยปักปัน* นางเกิดไปพึงใจชายผู้หลังบัณฑิตยากจนที่เข้าสอบเคอจิว** เข้า และแต่งงานกับเขาโดยไม่สนใจคำคัดค้านของบิดา

หลังแต่งงานทั้งสองคนก็รักกันดี แต่น่าเสียดายที่สามีภรรยายากจน มีรอยแปดเรื่องให้ทุกข์ใจ ทั้งยังมีมารดาและน้องสาวของสามีที่เข้ากันได้ยาก อยู่ด้วย คนทั้งสองจึงค่อยๆ เริ่มมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกัน

ต่อมาชายผู้หลังสอบจิ้นชือ*** ไม่ผ่านเสียที จึงพาครอบครัวย้ายไป

* วัยปักปัน หมายถึงช่วงอายุเต็มสิบห้าปี หญิงสาวชาวจีนสมัยก่อนจะเกล้าผมปักปันเป็นสัญลักษณ์ว่าถึงวัยออกเรือนแล้ว

** เคอจิว คือระบบการสอบขุนนางในสมัยโบราณ แบ่งเป็นฝ่ายบู๊และฝ่ายบุ๋ โดยสอบเลื่อนทีละระดับขึ้น

*** จิ้นชือ เป็นคำเรียกผู้ที่สอบผ่านการสอบเคอจิวในระดับอยู่ชือ จิ้นชือจะมีสิทธิ์ในการสอบหน้าพระที่นั่งหรือเตียนชืออันเป็นการสอบระดับสูงสุด

งานใจเพื่อรับใช้หนึ่งอ่องตามคำแนะนำจากสหายนิต ด้านหนึ่งอ่องเองก็ให้ความสำคัญกับเขา กระทั่งเขาค่อยๆ ได้ไ้เข้าขึ้นมาจนได้รับตำแหน่งที่ปรึกษาประจำวังอ่อง

เดิมทีแม่สาม้าก็รู้สึกว่ายี่งชิงหว่านเป็นเพียงบุตรสาวจากครอบครัวพ่อค้าที่ตะกายมาเกาะบุตรชายตน บัดนี้ชุยจี่หลังเป็นถึงขุนนางชั้นห้า แม่สาม้าจึงยิ่งดูถูกนาง ไม่เคยมีสีหน้าที่ดีให้เห็น น้องสาวสาม้าเองก็คอยยุ่งแยะทำให้ยี่งชิงหว่านอยู่ในบ้านสกุลชุยอย่างยากลำบากมาตลอด

หากมีเพียงเท่านี้ก็ช่างเถิด นางพึงใจในตัวชุยจี่หลังจากใจจริง เพื่อเขาแล้วนางสามารถทนเรื่องเหล่านี้ได้ แต่คิดไม่ถึงสักนิดว่าเขาจะมีใจให้สหายนิตที่สุดของนาง และทั้งสองยังแอบมีบุตรด้วยกัน อีกทั้งยังมอบนางให้ฮ่องเต้ชราผู้หมกมุ่นในโลกีย์ราวกับนางเป็นสิ่งที่เพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจที่มากขึ้น

วันที่เข้าวังฮ่องเต้ชราเห็นนางมีรูปโฉมงดงามก็จะให้ถวายตัวทันที นางไม่ยินยอม ระหว่างที่ขัดขืนเผลอไปชวนหลังมือของฮ่องเต้ชราเข้าฮ่องเต้ชราพิโรธหนัก จึงให้คนโบยนางยี่สิบไม้ จากนั้นก็ไล่ไปอยู่โรงซักล้าง

ชีวิตในโรงซักล้างย่อมยากลำบาก ฤดูหนาวแม่น้ำจะกลายเป็นน้ำแข็ง นางก็ยั้งต้องซักเสื้อผ้าอาภรณ์ของบรรดาเจ้านาย มือทั้งสองเย็นเฉียบจนเป็นสีแดงเถือก ข้ำยังเกิดเป็นแผลเปื่อย เวลาอาการกำเริบครั้งหนึ่งก็จะคันยับๆ จนยากจะทนทน ทำเอานอนหลับไม่ลงทั้งคืน

สองปีหลังจากนั้นนางบังเอิญได้ยินคนพูดว่าหนึ่งอ่องก่อกบฏ ในเมื่อเขามีที่ปรึกษาเก่งฉกาจอยู่ผู้หนึ่ง ไม่เพียงแค่นำทัพและวางแผนการรบเท่านั้น ยังสามารถบุกตะลุยโจมตีข้าศึกได้โดยไม่เคยพ่ายแพ้ แม้แต่หนึ่งอ่องยัง

ออกปากชมว่าเขาเก่งทั้งปุ่นปู้ เป็นบุคคลอัจฉริยะแห่งยุค

คนผู้นั้นมีนามว่า...ซุ่ยจี๋หลิง

เจียงชิงหว่านแค้นหัวเราะเสียดแทง

ซุ่ยจี๋หลิงเป็น 'บุคคลอัจฉริยะแห่งยุค' หรือไม่นั้นนางไม่รู้ แต่นางรู้ว่า เขาโหดเหี้ยมมากพอแน่นอน เพื่ออำนาจแล้ว แม้แต่ภรรยาร่วมผูกผม* ยังมอบให้ผู้อื่นได้ เรื่องเช่นนี้จะมีสักกี่คนในโลกที่ทำได้กัน

ผ่านไปอีกหนึ่งปีทุกคนล้วนกำลังพูดกันว่าหนึ่งต้องเดินทางตีชิงเมืองได้ แทบไม่เคยพลาด หากเป็นเช่นนี้ต่อไป เกรงว่าไม่นานก็จะบุกมาถึงเมืองหลวงแล้ว

จิตใจของคนในวังเริ่มระส่ำระสายขึ้นมา

ครั้นถึงวันที่สี่สิบเก้า เดือนสิบสอง ทักทบบงกชเข้าวัง ท้ามกลางผู้คนที่เบียดเสียดเจียงชิงหว่านวิ่งออกมานอกโรงซักล้างโดยไม่ตั้งใจ

พอออกประตูมาก็มองเห็นทักทบบงกชจำนวนมากกำลังชนฆ่าผู้คนในวัง ดวงตาของทหารแต่ละนายล้วนแดงก่ำ บนดาบที่ถืออยู่ในมือมีแต่คราบเลือดสีแดงฉาน รวากับฝีมือที่คลานออกมาจากนรก เห็นคนก็ลงมือสังหารทันที

ท้ามกลางความสับสนอลหม่าน เจียงชิงหว่านไม่รู้ว่ามีผู้ใดกันที่ร้องตะโกนขึ้นมา นางถึงได้รู้ว่าผู้นำทักทบบงกชเข้าวังคือซุ่ยจี๋หลิง

นางอิงยืนอยู่กับที่ จากนั้นในใจพลันเกิดโทสะขึ้นมา

ในยามนั้นนางมองเห็นทหารนายหนึ่งถือดาบกำลังจะฟัน ในใจนางไร้ซึ่งความหวาดกลัว นางเริ่มขอยเท้าออกวิ่งอีกครั้ง ครั้นมองไปยังทะเลสาบ เบื้องหน้าก็กระโดดลงไป

* ภรรยาร่วมผูกผม หมายถึงภรรยาหลวงคนแรก

วันนั้นเป็นวันที่อากาศหนาวจัด ข้ายังมีเกล็ดหิมะโปรยปราย น้ำในทะเลสาบเย็นเสียดแทงกระดูก ทำเอาทั้งร่างนางใกล้จะแข็งเต็มที่

แต่นางก็มิได้ดิ้นรน เพียงปล่อยให้ร่างจมลงสู่ก้นทะเลสาบอย่างสงบนิ่ง

เจียงชิงหวานคิดว่าการที่ตนเองยอมฆ่าตัวตายย่อมดีกว่ายอมให้ชู้ยี้หลังนำทัพบุกภูเหล่านนั้นมาสังหารนาง

คล้ายว่าทำเช่นนั้นนางจะสามารถตัดสัมพันธ์กับคนผู้นั้นได้อีกครั้ง

เดือนสาม ฤดูใบไม้ผลิอากาศเย็น แม้กลางวันจะมีแสงแดดอบอุ่น แต่เวลาเช้าและเย็นกลับหนาวยะเยือก

ในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งในเมืองไท่หยวน สาวใช้นามจิ้นผิงกำลังปลอมเหย้าชื่อ* ผู้เป็นนายหญิง

พวกนางเป็นคนจากสกุลเจียงของหยิงซางป้อ** ซึ่งกำลังติดตามสุหยินผู้เฒ่าไปเมืองหลวง เมื่อสองวันก่อนขณะที่ทุกคนหยุดพักอยู่ คุณหนูเกิดหิวเล่นไปจับปลาข้างลำธารแล้วเผลอพลัดตกน้ำ แม้จะได้สาวใช้ที่ตามไปด้วยช่วยดึงตัวขึ้นมาทัน แต่ก็ยังได้รับความตื่นตกใจ เสื้อผ้าเปียกโชกทำให้คือนั้นมีไข้ขึ้นสูง

สุหยินผู้เฒ่าเจียงสั่งให้ทุกคนพักอยู่ในโรงเตี๊ยม สองวันนี้คอยเชิญหมอมาตรวจอาการและตั้มยาตามใบสั่งยาตลอด ทว่าคุณหนูยังคงสลบไสลมิได้ฟื้นขึ้นมา

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ชื่อ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจน

** ป้อ หมายถึงบรรดาศักดิ์ลำดับที่สามในบรรดาศักดิ์ขุนนางห้าชั้นของจีนอันได้แก่ กง โหว ป้อ จื่อ นานตามลำดับ

เหยาซือเหลือบบุตรสาวอยู่เพียงคนเดียว ย่อมจะเห็นอีกฝ่ายสำคัญยิ่งกว่าชีวิตของตนเอง ยามนี้มองเห็นบุตรสาวนอนใช้ชี้น ใบหน้าเล็กๆแดงก่ำอยู่บนเตียง นางก็เริ่มร่ำไห้ออกมาอย่างห้ามไม่อยู่

"หลายปีก่อนพี่ชายนางก็ตกน้ำเช่นนี้ ใช้ชี้นสูงได้ไม่กี่วันก็จากไป บัดนี้หว่านวานจะเดินตามรอยพี่ชายอย่างนั้นหรือ สวรรค์! นี่จะให้ข้ามีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไร เช่นนั้นข้าเองก็จะตามนางไปด้วย พวกเราสองแม่ลูกลงไปยังยมโลกด้วยกันจะได้ไม่โดดเดี่ยว"

ยังพูดไม่ทันจบดีก็ได้ยินเสียงอันน่าเกรงขามเสียงหนึ่งดังมาจากนอกประตู "เจ้ากำลังพูดจาเหลวไหลอันใด ปากอัมมคงจะแข่งหว่านเจีย* กระนั้นรี!"

เหยาซือได้ยินแล้วก็รีบลุกขึ้นจากขอบเตียงมาขึ้นข้างๆ ก้มหน้าเอ่ยว่า "ท่านแม่"

สุหยินผู้เฒ่าเจียงอายุหกสิบกว่าปีแล้วย่อมรู้สึกหน่วง่าย ยามนี้บนตัวนางจึงสวมเสื้อคลุมผ้าไหมสีม่วงแก่ปักลายดอกไม้ทรงกลม ให้เถาเยี่ยผู้เป็นสาวใช้ประคองเดินเข้าห้องมานั่งลงบนขอบเตียง จากนั้นนางก็เอื้อมมือไปอังหน้าผากของเด็กสาวบนเตียง

ร้อนยิ่ง

สุหยินผู้เฒ่าเจียงมุ่นหัวคิ้ว หันไปถามเหยาซือ "หว่านเจียตีเมียตามที่หมอลังแล้วหรือไม่"

เหยาซือรีบตอบ "ให้ตีแล้วเจ้าคะ แต่ไม่ได้ผลแม้แต่น้อย ตอนนีกลับตัวร้อนหนักกว่าเดิมเสียอีก"

* เจีย เป็นคำที่ผู้ใหญ่ใช้เรียกเด็กผู้หญิง

นางพูดไปน้ำตาก็เริ่มไหลออกมาอีกครั้งอย่างสุดจะกลั้น ด้วยกลัวว่า
สูญยีนผู้เฒ่าเจียงจะตำหนิจึงรีบยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับ

"ตอนกลางคืนย่อมจะตัวร้อนกว่ากลางวันเล็กน้อย" พอมองเห็น
เหย้าชื่อใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา สูหยินผู้เฒ่าเจียงก็ดูนางอย่างไม่มีใครพอใจ
"มิใช่ว่าข้าจะตำหนิเจ้าหรอกนะ แต่เจ้าช่างจิตใจบอบบางเสียจริง มีเด็ก
คนใดไม่ป่วยบ้าง เรียกหมอมาคู ให้กินยาสักสองสามเทียบก็ใช้ได้แล้ว ไช้
เรื่องใหญ่อันใดกัน เจ้าร้องไห้แล้วช่วยทำให้หวานเจี๋ยหายป่วยได้หรือ หาก
เป็นโรคที่หมอบอกว่ารักษาไม่ได้จริงๆ นั่นก็เป็นชะตาของนาง ร้องไห้ไป
ก็ไม่มีประโยชน์"

วาทะนี้กล่าวได้มีเหตุผล ทว่าออกจะไร้ความรู้สึกไปสักหน่อย
เห็นได้ว่าผู้เป็นยามิได้รักใคร่ผูกพันกับหลานสาวผู้นี้สัก

เมื่อครู่เหย้าชื่อน้ำตาไหลด้วยความปวดใจ แต่ยามนี้น้ำตาไหลเพราะ
ความเสียใจแทน ด้วยนิสัยไม่เถียงคนของนาง รวมกับที่อีกฝ่ายเป็นแม่สามี
ของนาง นางจึงทำได้เพียงสะกดกลั้นความเสียใจไว้ ก่อนกล่าวด้วยท่าทาง
นอบน้อมคล้อยตาม "ท่านแม่สั่งสอนได้ถูกต้องแล้วเจ้าค่ะ"

สูญยีนผู้เฒ่าเจียงพยักหน้า จากนั้นก็หันหน้าไปมองจินผิง สีหน้า
เยียบเย็นลง "เจ้าปรนนิบัติคุณหนูอย่างไร บอกให้พาคคุณหนูไปผ่อนคลาย
อารมณ์ ใจนิจปล่อยให้นางตกน้ำได้"

จินผิงโอดครวญในใจ รีบคุกเข่าลงอธิบาย "สูญยีนผู้เฒ่า ท่านก็ทราบ
นี่เจ้าคะว่าคุณหนูของพวกเราชอบเล่นสนุก วันนั้นบ่าวพาคคุณหนูไป
ผ่อนคลายอารมณ์ตามคำสั่ง นางก็วิ่งฉิวนำอยู่ข้างหน้า บ่าวไล่ตามไม่ทัน
ครั้นบ่าวตามไปทัน คุณหนูก็ยืนอยู่บนก้อนหินก้อนหนึ่งข้างลำธารแล้ว

บอกว่าจะจับปลา บ่าวจะไปดึงตัวนางกลับมา แต่ก่อนหिनลั่น อีกทั้งคุณหนูก็สวมรองเท้าปักลาย บ่าวยังไม่ทันวิ่งไปถึงตัว คุณหนูก็พลัดตกน้ำแล้ว..."

ยังพูดไม่ทันจบประโยค สุหิณผู้เฒ่าเจียงก็ตะคอกปรามนางด้วยความโมโห "เจ้ายังกล้าเถียง?!"

เสียงของจินผิงเบาลงทันควัน พุบตัวลงแนบหน้าผากับพื้น "บ่าวมิกล้าเจ้าคะ"

สุหิณผู้เฒ่าเจียงเป็นคนแข็งแกร่ง ไม่ชอบให้ใครได้เถียง โฉนเมื่อครูนี้นางถึงร้อนใจจนลืมเรื่องนี้ไปเสียได้

ทว่าในใจจินผิงยังคงรู้สึกไม่เป็นธรรมอยู่บ้าง

นายท่านกับเมิ่งอี่เหนียง* มีชีวิตสุขสบายในเมืองหลวง มีบ่าวไพร่รับใช้ ล้อมหน้าล้อมหลัง ที่ผ่านมาเรียกให้สุหิณผู้เฒ่าเจียงไปอยู่ด้วยหลายต่อหลายครั้ง แต่สุหิณผู้เฒ่าเจียงกลับบอกว่าอาศัยอยู่กานโจวจนชินแล้ว ไม่ยอมไปเมืองหลวง ซ้ำยังอยากให้นายหญิงกับคุณหนูอยู่เป็นเพื่อนนางที่กานโจวด้วย บอกว่าเป็นการแสดงความกตัญญูแทนนายท่าน หากมิใช่เมื่อสองเดือนก่อนองค์ชายพระองค์หนึ่งในราชวงศ์ก่อนไปพั้วพันกับกลุ่มขุนนางทรยศเข้า สุหิณผู้เฒ่าเจียงเป็นห่วงว่ากานโจวจะไม่ปลอดภัย อาจเกิดจลาจลขึ้น ก็คงจะไม่พานายหญิงกับคุณหนูเดินทางเข้าเมืองหลวงด้วยกันเช่นนี้

กานโจวย่อมจะสู้เมืองหลวงไม่ได้ สาวใช้ในเรื่องนี้มีทั้งหมดเพียงสองคน คือเถาเยี่ยกับนาง เถาเยี่ยปรณิบัติแค่สุหิณผู้เฒ่าเจียง แต่นางต้องปรณิบัติทั้งนายหญิงและคุณหนู มีหน้าที่นำคุณหนูยังมีนิสัยซุกซน ไม่เชื่อฟังคำผู้ใด

* อี่เหนียง เป็นคำที่ใช้เรียกอนุภรรยา

นางเองก็ลำบากไม่น้อย

ครั้นจินผิงคิดว่าพอถึงเมืองหลวงแล้ว คุณหนูซึ่งมีฐานะเป็นถึงบุตรสาวสายตรงคนเดียวของนายท่านจะต้องมีสาวใช้ร่างกายเพิ่มมาแน่นอนถึงเวลานั้นก็จะมีคนช่วยปลดเปลื้องภาระงานอันลำบากตรากตรำของนางลงได้ ในใจจินผิงก็รู้สึกดีขึ้นบ้าง

ในใจสุหยินผู้เฒ่าเจียงย่อมกระจ่างแจ้งดีว่าหลานสาวของตนมีความประพฤติเช่นไร นางชอบเด็กที่ว่่านอนสอนง่าย ไม่ชอบเด็กที่ซุกซนคิดว่าในใจเจียงซิงหว่านคงรู้ดี ดังนั้นจึงมิได้ใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้เป็นย่าสักเท่าไร

กับผู้เป็นมารดาเองก็มีได้ใกล้ชิดสนิทสนมเช่นกัน ด้วยรังเกียจว่ามารดาอะอะก็เอาแต่ร้องไห้ ซ้ำยังเอาแต่ตัดพ้อต่อว่าบิดาประหนึ่งเป็นหญิงร้างสามี เจียงซิงหว่านหนังสือไม่อ่าน งานฝีมือก็ไม่เรียน วันๆ เอาแต่ออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกราวกับเด็กเร่ร่อน ไหนเลยจะเหมือนคุณหนูจากตระกูลใหญ่

เมื่อคิดถึงตรงนี้ความกังวลเล็กๆ เมื่อครูของสุหยินผู้เฒ่าเจียงก็หายไปหมดสิ้นในทันที

สุหยินผู้เฒ่าเจียงมองเด็กสาวบนเตียงปราดหนึ่ง เห็นสองตาลานสาวยังหลับสนิทก็ยิ้มอ่อนชอบเตียงลุกขึ้นยืน แทะเยยที่ยืนอยู่ด้านข้างเห็นดังนั้นก็รีบมาประคองนาง

"เจ้าเฝ้าหว่านเจียงให้ดี หากนางฟื้นแล้วก็ให้คนมาบอกข้า"
สุหยินผู้เฒ่าเจียงสั่งเหยาซือ

เหยาซือตอบรับ "ทราบแล้วเจ้าค่ะ"

เหยาซื้อเดินมาส่งฮุยินผู้เฒ่าเจียงออกนอกประตูพร้อมกับจินผิง
เห็นอีกฝ่ายเข้าห้องใหญ่ที่อยู่ด้านข้างไปแล้วนางถึงได้หมุนตัวเดินกลับเข้า
ข้างใน

ชั่วขณะนั้นก็มองเห็นเด็กสาวบนเตียงฟื้นขึ้นมาไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไร
นัยน์ตาสีดำขลับทั้งสองข้างกำลังมองนางอย่างสงบนิ่ง

2

หัวอกเดียวกัน

อันที่จริงขณะที่ฮุยหนีผู้เฒ่าเจียงใช้มืออังหน้าผาก เจียงชิงหว่านก็ฟื้นแล้ว

คนสูงอายุเดิมทีก็มีมือเท้าเย็นเฉียบ อีกทั้งตอนนี้เป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิ ที่อากาศยังพอหนาวเย็น เจียงชิงหว่านรู้สึกว้าวๆ ก็มีของที่เย็นเยะเยือก แบนลงมา นางจึงสะดุ้งแล้วฟื้นตื่นขึ้น

ทว่านางก็มีได้ลืมตา เพียงแต่ฟังคนเหล่านี้คุยกัน ในสมองสับสนยุ่งเหยิงไปหมด

นางไม่รู้ว่านี่มันคือเรื่องใด นางจำได้ชัดเจนว่าเวลานั้นตนเองกระโดดลงทะเลสาบ น้ำเย็นเสียดกระดูกอัดเข้ามาในหู จมูก ปากไม่หยุด นางต้องตายแล้วแน่นอน แต่ตอนนี้นางกลับได้ยินคนกำลังพูดคุยกัน มีหน้าซำพอนาง ลืมตาก็มองเห็นสตรีนางหนึ่งเฝามาเรียกนางว่า 'หว่านวาน' อย่างตื่นเต้นดีใจ สาวใช้ข้างกายอีกฝ่ายก็เรียกนางว่า 'คุณหนู' ตลอดเช่นกัน

สตรีผู้นี้เป็นใคร และสูญหินผู้เฒ่าคนเมื่อครู่เป็นใครกัน...

เจียงซิงหว่านต้องใช้เวลาทั้งวันถึงจะพอทำความเข้าใจได้

เวลานั้นนางตายไปแล้วมิผิดแน่ แต่ยามนี้นางกลับมามีชีวิตอีกครั้ง ชื่อเสียงเรียงนามยังคงเป็นเจียงซิงหว่าน ทว่าฐานะในยามนี้ของนางคือ บุตรสาวสายตรงของหย่งซางป้อเจียงเทียนโยวที่อายุสี่สิบปี นางกำลังติดตาม ท่านย่าและมารดาเดินทางจากกานโจวไปเมืองหลวง

ข้าเจียงซิงหว่านยังรู้ดีกว่ายามนี้ผ่านตอนที่นางกระโดดทะเลสาบ มาได้หกปีแล้ว ในอดีตเจียงเทียนโยวเป็นทหารที่ติดตามหึงอ่องก่อกบฏ เพราะความกล้าหาญในการศึก ทั้งยังเคยช่วยชีวิตหึงอ่องในสนามรบ เมื่อหึงอ่องได้ครองบัลลังก์จึงมอบบรรดาศักดิ์หย่งซางป้อให้แก่เขา บัดนี้ เขาเป็นขุนนางชั้นสี่หลัก มีตำแหน่งเป็นผู้ช่วยผู้บัญชาการกองกำลังรักษา เมืองหลวง นับได้ว่าเป็นบุคคลตำแหน่งสูงในราชสำนัก

เพียงชั่วพริบตาที่ผ่านมาหกปีแล้ว มีหน้าข้านางยังมีฐานะใหม่อีกด้วย

เจียงซิงหว่านไม่รู้เช่นกันว่าตอนนี้นางควรรู้สึกเช่นไร หรือนี่จะเป็นเพราะ สวรรค์เห็นชาติก่อนนางมีชีวิตน่าสงสาร ถึงได้ให้นางกลับมามีชีวิตอีกครั้ง

มองดูรูปโฉมของเด็กสาวในคันฉ่องสำริด ตาเรียวคิ้วโก่ง แม้ผิวพรรณ คล้ำไปสักหน่อย แต่องค์กายพล้วนวิจิตรบรรจง คิดว่าพอโตขึ้นรูปโฉม คงไม่แย่นั่นอน

เจียงซิงหว่านยิ้มน้อยๆ

นี้นับว่าได้มาเกิดใหม่แล้ว

จินผิงกำลังใช้ดาบดกลมสีแดงใบเล็กยกชามยาเข้ามาในห้อง เห็น เจียงซิงหว่านถือบานคันฉ่องสำริดนั่งส่องอยู่บนเก้าอี้ก็รีบเดินมากล่าวว่า

"คุณหนู อาการป่วยยังไม่หายดี เหตุใดถึงลุกขึ้นมาเล่าเจ้าคะ"

นางวางถาดกลมในมือลง ก่อนประคองเจียงซิงหว่านไปที่เตียง โดยไม่ยอมให้คัดค้าน ให้อีกฝ่ายเอนร่างฟังหวัเตียงแล้วค่อยหันไปหยิบชามยาที่วางอยู่บนโต๊ะ

ยาน้ำสีดำปี้ ยังไม่ทันดื่มก็ได้กลืนขมก่อนแล้ว

เจียงซิงหว่านขมวดคิ้ว นางเป็นคนกลัวขม ที่ผ่านมาเวลาไม่สบายแล้วต้องกินยา ซุยจี้หลังจะคิดหาวิธีมาหลอกล่อนางเสมอ ทั้งยังซื้อผลไม้แช่อิ่มของร้านตำซิงกลับมาให้นางกินด้วย แม้สาม้าเห็นเข้าก็จะไม่พอใจยิ่ง บอกว่านางอ่อนแอเปราะบางเกินไป

ยามนี้เขาคงไม่มาหลอกล่อข้าเช่นนั้นอีก น่าจะเปลี่ยนไปหลอกล่อซุนอิงเซวียนแทนแล้วกระมัง

ในใจเจียงซิงหว่านพลันปวดหนึบ นางยื่นมือไปหยิบชามยามาจากมือจินผิง ก่อนดื่มจนเกลี้ยงในไม่กี่อึกโดยไม่ใช้ช้อน

คนเราก็เป็นเช่นนี้ ผ่านความตายมาหนหนึ่งก็อยากจะมีชีวิตที่ดีเช่นนั้นยานี้จำต้องกิน

จินผิงยื่นมองอย่างตกตะลึงพริ้งเพริดอยู่ด้านข้าง

เดิมทีการให้คุณหนูกินยาเป็นเรื่องยากลำบากยิ่ง นางเตรียมใจมาแล้วว่ายาชามนี้อาจจะต้องใช้เวลาป้อนถึงครึ่งชั้วยาม* แต่คิดไม่ถึงว่าคุณหนูจะหยิบชามยาขึ้นดื่มรวดเดียวจนเกลี้ยง

จนกระทั่งเจียงซิงหว่านยื่นมือส่งชามเปล่ามาให้ จินผิงถึงเหมือนเพิ่งตื่นจากความฝัน รีบรับชามมาวางบนถาด ก่อนจะหยิบผลไม้แช่อิ่ม

* ชั้วยาม คือหน่วยนับเวลาของจีนโบราณ เทียบได้กับสองชั่วโมง ครึ่งชั้วยามจึงเท่ากับหนึ่งชั่วโมง

กระปุกเล็กมาพาลงกล่าวว่า "คุณหนู นี่เป็นผลไม้แช่อิ่มที่นายหญิงเพิ่งสั่งให้
คนไปซื้อมา รสชาติหวานๆ เบี้ยวๆ อร่อยยิ่งนัก ท่านเพ็งกinyaเสร็จ อดไว้
ในปากสักลูกก็จะหายขมแล้วเจ้าคะ"

เจียงชิงหว่านมองปราดหนึ่ง เห็นว่าในกระปุกเล็กเป็นบ๊วยเชื่อม
ด้านบนยังมีเกล็ดน้ำตาลสีขาวติดอยู่

ทว่า...นางไม่อยากจะกินผลไม้แช่อิ่มอีกแล้ว จึงโบกมือ "ข้าไม่กิน"

เจียงชิงหว่านพูดพลงนอนลงแล้วห่มผ้า หลับตาเตรียมพักผ่อน
สักครู่หนึ่ง

แม้ว่าตอนนี้ใช้นางจะลดแล้ว แต่ยังคงเวียนหัวอยู่ มือเท้านาง
ก็อ่อนเปลี้ย ทั้งตัวคนไร้ซึ่งกำลังวังชา ยังต้องพักผ่อนให้มากหน่อย

จินผิงเห็นเจียงชิงหว่านนอนแล้วก็ยกถาดที่มีชามเป่ล่าวางอยู่
ถอยออกไปอย่างเบามือเบาเท้า

พอออกประตูมาก็เจอเถาเยี่ยเอ่ยถามนางว่า "สุหยินผู้เฒ่าให้ข้า
มาถามว่ายาที่คุณหนูเป็นอย่างไรแล้ว"

โรงเตี๊ยมดีเพียงไรก็ไม่สบายเท่าที่จวน สุหยินผู้เฒ่าเจียงชิงหว่าน
รีบเดินทางต่อแล้ว

จินผิงจึงตอบว่า "คุณหนูไข้ลดแล้ว แต่ยังคงไม่มีกำลังวังชา ข้าเห็น
คุณหนูไม่อยากจะแม้แต่จะพูดด้วยซ้ำ เจ้าก็กลับไปเรียนสุหยินผู้เฒ่าที่ว่า
หากเป็นไปได้ก็พักอยู่ที่นี้อีกสักสองวัน รอคุณหนูหายดีค่อยออกเดินทางต่อ
เถิด"

เสียงเบาๆ ลอดผ่านประตูหลุยเข้ามา เจียงชิงหว่านได้ยินไม่ชัดเจน
นัก แต่ก็พอจะรู้ว่าเป็นเรื่องใด

เจียงชิงหว่านนึกถึงคำพูดที่ฮุยฮินผู้เฒ่าเจียงพูดกับเหยาซือตอนที่นั่ง
เพิ่งตื่นขึ้นมาได้ ในใจก็ครุ่นคิดว่า...เกรงว่าฮุยฮินผู้เฒ่าจะไม่ชอบหลานสาว
ผู้นี้สักเท่าไร ไม่รู้ว่าเหตุใดถึงได้ไม่ชอบ ทว่าฮุยฮินผู้เฒ่าเป็นผู้ใหญ่ใน
ครอบครัว หากวันหน้าอยากจะมีชีวิตที่ดีในสกุลเจียง ก็ไม่อาจปล่อยให้
อีกฝ่ายระอาใจได้

ทางหนึ่งเจียงชิงหว่านครุ่นคิด อีกทางก็เคลิ้มหลับไป...

ยามเจียงชิงหว่านตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็ได้ยินเสียงเหยาซือพูดเบาๆ
"เสื้อผ้าที่คุณหนูจะใส่วันพรุ่งนี้เจ้าเตรียมไว้เรียบร้อยแล้วหรือไม่ นาง
ยังไม่หายป่วยดี หยิบเสื้อคลุมมาให้นางคลุมด้วยเถอะ อีกอย่างยาที่หมอ
จ่ายให้เหล่านั่นต้องนำไปด้วยทั้งหมด หม้อต้มยาอีกด้วย ระหว่างทางยังต้อง
ต้มให้นางกินอีก"

จินผิงรับคำ มองเห็นเจียงชิงหว่านตื่นแล้วก็กล่าวกับเหยาซือด้วยความดีใจ "นายหญิง คุณหนูตื่นแล้วเจ้าคะ"

เดิมทีเหยาซือกำลังหันหลังให้เจียงชิงหว่าน พอได้ยินเช่นนั้นก็รีบ
หันร่างกลับมา ก้าวไม่กี่ก้าวไปนั่งลงริมเตียง เอ่ยถามด้วยความตื่นเต้นดีใจว่า
"หว่านวาน เจ้าตื่นแล้ว?"

เจียงชิงหว่านมองเหยาซืออย่างอึ้งงัน

เหยาซือสวมเสื้อผ้าน้ำสีม่วงอมน้ำเงินปักลายดอกส่วยเซียน* ตรง
คอเสื้อ บนศีรษะปักปิ่นเงินที่ดูเรียบง่ายยิ่งไว้เพียงอันเดียว ลักษณะท่าทาง
ดูเรียบง่ายอ่อนโยนอย่างมาก

* ดอกส่วยเซียน หมายถึงดอกแดฟโฟดิล

มารดาในชาติก่อนของเจี๋ยซิงหว่านก็เป็นคนที่เรียบร้อยอ่อนโยนเช่นนี้ นางยังคงจำความอุ่นของฝ่ามือมารดาและท่าทางอ่อนโยนยามเรียกนางว่า 'หว่านวาน' ได้ แต่เมื่อมารดาสิ้นใจไปเพียงไม่นาน บิดาก็แต่งงานใหม่ นอกจากนางแล้วก็ดูเหมือนจะไม่มีใครจดจำมารดาได้อีก

เหยาซือเห็นเจี๋ยซิงหว่านไม่พูดอะไร เธอแต่่มองมาอย่างเหม่อลอย ในดวงตาก็มีประกายน้ำอยู่ราวๆ ในใจนางพลันนึกเป็นห่วง จึงลูบแก้มของเจี๋ยซิงหว่านอย่างอดไม่ได้ "โชนเด็กคนนี้จึงไม่พูดอันใดเล่า ไซ้ใช้ขึ้นจนเลอะเลือนไปแล้วหรือไม"

ฝ่ามือของเหยาซือก็อุ่นมากเช่นกัน เจี๋ยซิงหว่านอ้าปากคิดจะเรียกอีกฝ่าย ทว่าสุดท้ายยังคงมิได้เรียกออกมา

ร่างกายนางในตอนนี้เป็นบุตรสาวของเหยาซือ ตามหลักเหตุผลนางควรเรียกเหยาซือว่า 'ท่านแม่' แต่ด้านจิตใจนางยังคงเรียกคำนั้นไม่ออก

จินผิงเห็นเหยาซือมีสีหน้าเป็นกังวลก็รีบปลอบใจ "นายหญิง คุณหนูสบายดียิ่ง จะใช้ขึ้นจนเลอะเลือนได้อย่างไรเจ้าคะ ตอนบ่ายที่บ่าวยกยาเข้ามา คุณหนูดื่มโดยไม่ต้องให้บ่าวป้อนสักนิด ถึงกับหยิบชามยาไปดื่มเองจนเกลี้ยง ดูท่าจะหายดีแล้ว คุณหนูเพียงไม่ค่อยพูดเท่านั้น"

"เฮ้อ" เหยาซือถอนหายใจก่อนกล่าวว่าเสียเวลา "เมื่อก่อนหว่านวานเป็นเด็กที่แข็งแรงร่าเริงยิ่ง นี่ล้มป่วยได้ไม่กี่วันคงก็ดูแหลมขึ้นแล้ว สุหยินผู้เฒ่าก็เหลือเกิน ข้าเพิ่งจะไปที่ห้องเพื่อขอรับรองนางให้พักอยู่ที่นี้อีกสักสองวัน รอหว่านวานหายดีแล้วค่อยเดินทางต่อ นางกลับจะออกเดินทางในวันพรุ่งนี้ให้ได้ นี่นางจะรีบไปเมืองหลวงเพื่อดูหลานชายหรือ ถึงอย่างไรนางก็เห็น

หว่านมาตั้งแต่เล็กจนโต เมื่อก่อนไม่เห็นสูญยีนผู้เฒ่าจะเคยมอง
หลานชายผู้นั้นของนางลักแวนเดียว ตอนนั้นก็ยังมีค่าเพียงนี้เชียว?" นาง
เศร้าใจขึ้นมาอีก "ถ้าหากผิงเกอ* ยังมีชีวิตอยู่ สูยีนผู้เฒ่ามีหรือจะเป็น
เยี่ยงนี้"

บุตรชายคนโตของเหยาซือมีนามว่า 'เจียงฉางผิง' เป็นที่รักใคร่
โปรดปรานของสูญยีนผู้เฒ่าเจียงอย่างมาก แต่น่าเสียดายที่ต่อมากายหลัง
เขาตกน้ำ แม้ช่วยขึ้นมาได้ก็ยังไข้ขึ้นจนล้มป่วยสิ้นใจไป นี่เป็นความเจ็บปวด
ในใจเหยาซือตลอดมา ด้วยเหตุนี้เองนางจึงไม่ชอบเมิ่งอี่เหนียง และในใจ
ก็โกรธแค้นเจียงเทียนไยด้วยเช่นกัน

จิ่นผิงเอยเตือนเหยาซือเสียงเบา "นายหญิง สูยีนผู้เฒ่าอยู่ห้องติดกัน
ระวังกำแพงมีหนูะเจ้าคะ"

เหยาซือรีบหยุดพูด เพียงยกผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาบนหน้า แต่ครั้น
เงยหน้ามาเห็นเจียงชิงหว่านยังมองมา นางก็รีบพูดยิ้มๆ "ดูแม่สิ พูดเรื่อง
เหล่านี้ต่อหน้าเจ้าอีกแล้ว แม้รู้ว่าเจ้าไม่ชอบฟังแม่บ่นเรื่องพวกนี้ ต่อไป
แม่จะไม่บ่นต่อหน้าเจ้าอีก"

ดูท่าทางเมื่อก่อนเหยาซือคงจะพูดเรื่องเหล่านี้ต่อหน้าบุตรสาวไม่น้อย
วันหน้าเกรงว่าจะยังต้องพูดอีกเป็นแน่แท้

ถึงอย่างนั้นเจียงชิงหว่านก็รู้สึกเห็นอกเห็นใจเหยาซือขึ้นมา เพราะ
นางก็เคยเป็นสะใภ้มาก่อน รู้ว่าถ้าแม่สามีไม่ชอบขึ้นมา ไม่ว่าทำสิ่งใด
ก็จะผิดในสายตาอีกฝ่ายเสมอ โดยเฉพาะเรื่องทายาทสืบสกุล

เมื่อก่อนนายหญิงซุกก็ดำหนินางเป็นประจำว่าแต่งงานกับซุกจิ้นหลิง

* เกอ เป็นคำที่ผู้ใหญ่ใช้เรียกเด็กผู้ชาย

ได้สามปีแล้วก็ยังไม่มีบุตร คอยจัดแจงจะหาอนุให้ชู้ยั้งหลังอยู่ตลอด แต่ก็ล้วนถูกเขาปฏิเสธ ยามนั้นนางยังคิดอย่างไรเดียงสาว่าชู้ยั้งหลังจริงใจต่อนาง รู้สึกยินดีเป็นอย่างมากที่เขาไม่รับอนุ ย่อมคิดไม่ถึงว่าเขาจะไปมีสัมพันธ์ชู้สาวกับสหายสนิทของนาง ข้ายังมีบุตรอย่างลับๆ อีกด้วย

ตามเวลาที่คำนวณ ตอนนี้นุตรของพวกเขาสองคนน่าจะอายุได้เกือบเก้าขวบแล้วกระมัง อันที่จริงเวลานั้นนางก็ตั้งครรภ์เช่นกัน เพียงแต่รู้ตัวช้าเกินไป อีกทั้งภายหลังยังเกิดเรื่องเช่นนั้นอีก จึงรักษาลูกไว้ไม่ได้...

คิดถึงเรื่องเหล่านี้เจียงชิงหว่านก็รู้สึกทรมานใจยิ่ง และยิ่งเข้าใจความเจ็บปวดจากการสูญเสียบุตรชายของเหยาชื่อมากขึ้นกว่าเดิม นางจึงยื่นมือไปจับมือเหยาชื่อ เพียงแต่กุมไว้เบาๆ โดยไม่พูดอะไร

เหยาชื่อกลับรู้สึกตกใจยิ่ง

บุตรสาวผู้นี้มักจะรังเกียจนาง น้อยนักที่จะใกล้ชิดสนิทสนมกับนาง ทว่ายามนี้ถึงกับเป็นฝ่ายมาจับมือนางไว้เอง

เหยาชื่ออดไม่ได้ที่จะสะอื้นให้ขึ้นมาด้วยอารามดีใจเป็นล้นพ้น ในดวงตาปรากฏประกายน้ำ "หว่านวาน นี่เจ้า...นี่เจ้ากำลังลอบแม่หรือ"

เจียงชิงหว่านถอนหายใจเบาๆ ครั้งหนึ่ง

เหยาชื่อผู้ไม่มีนิสัยปกเปือก ทั้งยังเจ้าน้ำตา ยิ่งอย่างนั้นนางก็ยังคงกล่าวด้วยเสียงอ่อนโยน "วันพรุ่งนี้ยังต้องเร่งเดินทาง ท่านกลับไปพักผ่อนเร็วหน่อยเถิด"

เมื่อครู่เจียงชิงหว่านได้ยินเสียงตึกลองบอกเวลายามสาม* ดังมาจากบนหอกำแพงเมืองที่ด้านนอก อีกทั้งหลายวันมานี้เหยาชื่อก็ทุ้มเทาใจ

* ยามสาม คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น. ซึ่งตรงกับยามช็อง สมัยโบราณจีนจะแบ่งเวลากลางคืนออกเป็นห้ายาม เริ่มตั้งแต่หนึ่งทุ่มไปถึงตีห้า

ดูแลนางโดยตลอด แม้ตอนบ่ายจะพักผ่อนไปครู่หนึ่ง แต่ตอนนี้ดวงตาก็ยังดู
เรื่อแดง

เหยาซื้อพักหน้า น้ำตากลับยิ่งไหลหนักกว่าเดิม จึงรีบหยิบ
ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา "แม้รู้แล้ว จะกลับไปพักเดี๋ยวนี้อยู่เลย เจ้าเองก็รีบนอน
เร็วหน่อย หลังจากนี้ยังต้องเดินทางอีกไกล เจ้าต้องรีบหายดี"

จากนั้นก็กำชับให้จิ้นผิงดูแลคุณหนูให้ดี แล้วหันหลังเดินออกประตูไป
เจียงชิงหว่านมองเหยาซื้อเดินออกนอกประตูแล้วก็พลิกตัวนอนตะแคง
หันหน้าเข้าด้านใน คิดเรื่องในใจไปเสียบๆ ทว่าคนที่เพิ่งป่วยหนักมักรู้สึก
เหนื่อยล้าอ่อนเพลียอยู่แล้ว เพียงครุ่นคิดได้ไม่นานนางก็เคลิ้มหลับไป
อีกครั้ง

3

พบโจรระหว่างเดินทาง

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นจินผิงก็แหวกมุ้งสี่ครามเรียกให้เจียงชิงหว่านตื่นนอน
ตอนนี้เป็นเวลา รวยยามเหม่า* ท้องฟ้าด้านนอกยังไม่สว่างนัก
เมื่อวานจินผิงปูที่นอนนอนกับพื้นในห้อง ยามนี้ผ้าห่ม พูกที่นอน และ
หมอนของนางล้วนถูกพับวางไว้ด้านข้างอย่างเรียบร้อยแล้ว อีกประเดี๋ยว
จะนำไปไว้ในรถม้า

ยามที่เจียงชิงหว่านตื่นขึ้นมายังงงงนอนอยู่บ้าง นางไม่แน่ใจไป
ชั่วขณะหนึ่งว่าตนเองเป็นใครกันแน่

จวบจนจินผิงหยิบเสื้อผ้ามาสวมให้นาง แล้วเรียกนางไปนั่งบนเก้าอี้
เพื่อจะหวีผมให้ ครั้นมองเห็นใบหน้าของเด็กสาวในคันช่อง นางถึงค่อย
ได้สติกลับมา

จินผิงเกล้าผมเป็นทรงแกละห่วงคู่ให้เจียงชิงหว่าน ขณะเปิดกล่อง

* ยามเหม่า คือช่วงเวลา 05.00 น. ถึง 07.00 น.

จะเลือกเครื่องประดับให้นางประดับในวันนี้ เหยาซื้อก็ฬักประตูเดินเข้ามา
จันผิงยอบตัวคารวะเหยาซื้อก่อนกล่าวทักทาย เหยาซื้อพยักหน้า
ให้นางแล้วสั่งว่า "เจ้าไปเก็บเครื่องนอนของคุณหนูให้เรียบร้อยแล้วนำไปไว้ใน
รถม้า"

แม้เหยาซื้อจะมีชาติกำเนิดไม่สูงส่ง ไม่จุจิกกับเรื่องเล็กน้อย แต่
สุหยินผู้เฒ่าเจียงไม่เหมือนกัน เนื่องจากอีกฝ่ายเคยอยู่ในตระกูลใหญ่
จึงพิถีพิถันกับหลายเรื่อง การออกเดินทางไกลก็ต้องพกเครื่องนอนของตนเอง
มาด้วย ไม่ใช่ซิงจากโรงเตี๊ยมด้วยรังเกียจว่าไม่สะอาด

จันผิงรับคำ เดินไปที่เตียงเพื่อพับเครื่องนอนของเจียงชิงหว่าน จากนั้น
ก็อุ้มลงไปชั้นล่าง รถม้าเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว กำลังจอดรออยู่ด้านนอก

เจียงชิงหว่านกำลังมองกล่องเครื่องประดับสีเหลี่ยมผืนผ้าทาสีแดง
รูปแบบเรียบง่ายที่เปิดอยู่เบื้องหน้า ข้างในมีเครื่องประดับเงินสองสามชิ้น
และดอกไม้ไหมสองสามดอก

สำหรับบุตรสาวสายตรงคนหนึ่งของจวนป้อ เครื่องประดับเหล่านี้
นับว่าหอมช่อมากจริงๆ ชาติก่อนตอนที่นางเป็นคุณหนูมีกล่องเครื่องประดับ
ขนาดใหญ่ถึงเจ็ดแปดกล่อง ทอง เงิน หยก โมรา มีเครื่องประดับแบบใดบ้าง
ที่ไม่มี หลังจากแต่งงานกับซุยจี้หลิง แม้สกุลซุยจะอดคัดค้าน แต่ซุยจี้หลิง
ก็ซื้อเครื่องประดับให้นางหลายชิ้น ล้วนดีกว่าของตรงหน้าเหล่านี้

เวลานี้เองเหยาซื้อก็เดินมายื่นมือหยิบปิ่นผีเสื้ออันหนึ่งจากในกล่อง
มาทาบดูกับมวดยผมเจียงชิงหว่าน รู้สึกว่าไม่เหมาะนักจึงวางกลับลงไป
แล้วหยิบปิ่นมุกอีกอันขึ้นมาแทน

ปิ่นมุกอันนี้คาดว่ามีอายุพอสมควรแล้ว เนื่องจากผิวออกเป็นสีเหลือง

อยู่บ้าง เหยาชื่อจิ้งถอนหายใจพูดเสียงเบา "บอกไปผู้อื่นคงไม่เชื่อ จะดีชั่ว
บิดาเจ้าก็เป็นถึงป่อ บุตรสาวสายตรงเพียงคนเดียวถึงกับไม่มีใครองประดับดี ๆ
สักชิ้น ที่ผ่านมาก็ให้คนนำเงินกลับมาให้ที่บ้านใช้ แต่ส่วนถูกท่านย่า
ของเจ้าเก็บไปหมด แม่เองก็ไม่ว่าว่ามีเท่าไรกันแน่ เพราะไม่เคยมีตกมาถึง
มือแม่แม้สักนิด ท่านย่าเจ้าก็เหลือเกิน ไม่ยอมให้เจ้า..."

ประตูห้องเปิดอยู่ สุหยินผู้เฒ่าเจียงพักอยู่ห้องติดกัน ถ้าหากถูกนาง
หรือเถาเถียไต้ยิ่นเข้าจะต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่นอน

เจียงซิงหว่านจึงตัดบทอีกฝ่าย "ท่านแม่ ข้าไม่คิดเล็กคิดน้อยกับ
เรื่องเหล่านี้หรอกเจ้าคะ"

ครั้นคำพูดหลุดออกจากปาก ตนเองก็ตะลึงไปอยู่บ้าง

เมื่อครุ่นนางเฉลอเรียกเหยาชื่อว่า 'ท่านแม่' ...

เหยาชื่อไม่ได้มีท่าทางประหลาดใจนัก เพราะต่อให้เมื่อก่อน
เจียงซิงหว่านจะไม่อยากใกล้ชิดสนิทสนมกับมารดาเพียงไร อย่างไรก็ตาม
ก็ยังต้องเรียกว่า 'ท่านแม่'

"ที่แล้วมาเป็นเจ้าชุกชกเกินไป หนังสือไม่ยอมอ่าน งานฝีมือ
ก็ไม่ยอมเรียน ปีนต้นไม้แห่ยร้งนกับพวกเด็กในหมู่บ้านทั้งวัน ถึงขั้น
ลงแม่น้ำจับปลา มีตรงที่ใดเหมือนเด็กหญิงบ้าง ท่านย่าเจ้าไม่ชอบเจ้า
ก็เพราะเหตุเหล่านี้ ตอนนี้นำพวกเราต้องไปเมืองหลวง จะไม่เหมือนเมื่อก่อน
แล้ว ต่อไปเจ้าต้องลดละนิสัยของตนเองลง เชื้อฟ่งท่านย่าของเจ้าให้ดี
เช่นนี้ท่านย่าถึงจะชอบเจ้า"

แม้เหยาชื่อจะมีนิสัยอ่อนแอปากเปี้ยก แต่ก็รู้ดีแก่ใจว่าหลายปีมานี้
เจียงเตียนโย้วได้พบเจียงซิงหว่านเพียงไม่กี่ครั้ง ในใจจะมีความผูกพันต่อ

บุตรสาวคนนี้ได้ลี้ภัยซึ่งลักเท่าไรเสีย บุตรสองคนของเมืองอื่นต่างหาก ที่เป็นบุตรที่เติบโตมาข้างกายเขา อีกทั้งตัวนางเองก็เป็นคนไม่เอาไหน หากเจียงชิงหว่านไม่เป็นที่ชื่นชอบของสุหยินผู้เฒ่าเจียงอีก ครั้นไปถึงเมืองหลวงแล้วจะต้องมีชีวิตที่ไม่ดีแน่นอน

เจียงชิงหว่านเองก็เข้าใจความหมายของเหยาซือ จึงพยักหน้า "ท่านแม่ ข้าเข้าใจเจ้าค่ะ"

พอเรียก 'ท่านแม่' ออกมาได้หนึ่ง ภายหลังก็ดูเหมือนจะไม่ได้ยากเพียงนั้นแล้ว มิหนำซ้ำนางก็คิดว่าเจียงชิงหว่านในอดีตผู้นั้นได้ตายไปแล้ว ตอนนี้นางก็คือบุตรสาวของเหยาซือ

เช่นนี้ก็สามารไม่ไปสนใจเรื่องของ 'คนผู้นั้น' ได้แล้ว

"เช่นนั้นแม่ก็วางใจ"

เหยาซือพยักหน้าด้วยความปลอบปล้ม เลือกดอกไม้ไหมสีชมพู สองดอกจากในกล่อออกมาประดับบนมวยผมบุตรสาว

คนทั้งสองเดินออกจากห้องก่อนเข้าไปในห้องของสุหยินผู้เฒ่าเจียงเถาเยี่ยเพียงจะเกล้าผมให้สุหยินผู้เฒ่าเจียงเสร็จ ตอนนี้กำลังหยิบปิ่นคางคาว ผังอัญมณีอันหนึ่งปักผมให้นาง

เหยาซือกับเจียงชิงหว่านยอบตัวคารวะก่อนกล่าวทักทาย สุหยินผู้เฒ่าเจียงหันมามองเจียงชิงหว่าน เห็นว่าแม้บนหน้านางจะไม่มีสีเลือด แต่ดูกระปรี้กระเปร่ามีกำลังวังชากว่าเมื่อก่อน จึงถามนางว่า "วันนี้เจ้ารู้สึกเป็นอย่างไร ยังไม่สบายอยู่หรือไม่"

เจียงชิงหว่านเข้าใจดีว่าสุหยินผู้เฒ่าเจียงตัดสินใจแล้วว่า จะออกเดินทางวันนี้ มิเช่นนั้นคงไม่ให้พวกตนตื่นเช้าถึงเพียงนี้ หากยามนี้ตอบไปว่าตนเอง

ไม่สบาย สุธยีนผู้เฒ่าเจียงก็ไม่มีทางพักที่นี้ต่อเพื่อตนแน่ กลับจะยังรังเกียจว่า
ตนดูสถานการณ์ไม่ออก ทำให้นางต้องลำบาก ได้ชื่อว่าปฏิบัติกับหลานสาว
ไม่ดี

ด้วยเหตุนี้เจียงชิงหว่านจึงตอบว่า "ขอบคุณท่านย่าที่เป็นห่วง ข้าดีขึ้น
มากแล้วเจ้าคะ"

เมื่อก่อนไม่เคยเห็นนางพูดจาน่ารักกว่าง่ายโอนอ่อนคล้อยตามเช่นนี้
สุทธินผู้เฒ่าเจียงรู้สึกแปลกใจ จึงมิวายต้องมองเจียงชิงหว่านนานขึ้นอีกจิตใจ

ป่วยอยู่หลายวันจนร่างกายผ่ายผอมลงไม่น้อย คางก็แหลมแล้ว
ทว่าคิ้วและต่ายคงเหมือนเดิม ตรงแก้มขวาใกล้กับหูมีไฝดำเล็กๆ เท่า
ครึ่งเมล็ดงา ไม่สังเกตก็มองไม่ออก

รูปโฉมยังคงเดิม นิสัยกลับดูจะนิ่งเงียบขึ้นไม่น้อย ซึ่งสุทธินผู้เฒ่าเจียง
ชอบเด็กที่นิ่งเงียบเรียบร้อยอยู่แล้ว นางจึงพูดยิ้มๆ "เมื่อก่อนเจ้าไม่เคยมีเวลา
ที่พูดกับข้าเช่นนี้ พอล้มป่วยก็ดูจะนิ่งเงียบขึ้นมาก"

แม้ว่าไม่กี่วันที่ผ่านมาเจียงชิงหว่านเพิ่งจะพบหน้าสุทธินผู้เฒ่าเจียง
ได้ไม่กี่ครั้ง ทั้งยังมีได้คุยอะไรกันมาก แต่นางก็มองออกว่าสุทธินผู้เฒ่าเจียง
เป็นคนแข็งแกร่ง และคนแข็งแกร่งส่วนมากล้วนชอบเด็กที่อ่อนน้อมง่าย
คิดว่าเจียงชิงหว่านในอดีตคงจะซุกซนเกินไป ถึงได้ไม่เป็นที่ชื่นชอบของ
ผู้อาวุโส

"ข้าป่วยหนักคราวนี้ได้เดินเฉียดประตูยมโลก ในใจคิดตกได้หลายเรื่อง
ที่ผ่านมาเป็นข้าไม่รู้ความ ทำให้ท่านย่ากับท่านแม่ต้องกลัดกลุ้มใจ ต่อไป
ข้าจะปรับปรุงตัวเสียใหม่ ไม่ว่าเรื่องใดก็จะลั่นเชื่อฟังท่านย่าเจ้าคะ"

ชาติก่อนหลังนางได้ประสบเรื่องเหล่านั้นมา ไม่ว่าจะอย่างไรก็ทำตัวให้

สติสำราญเหมือนเสียงชิงหว่านเมื่อก่อนไม่ได้อีก ดังนั้นจึงถือโอกาส อ้างเรื่องล้มป่วยบอกฮูหยินผู้เฒ่าเจียงเช่นนี้ เพื่อให้ฮูหยินผู้เฒ่าเจียง คิดว่านางเปลี่ยนนิสัยไปแล้วจะดีกว่า ซ้ำยังสามารถทำให้อีกฝ่ายชื่นชอบ ได้ด้วย

ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงได้ยินก็ยินดีตามคาด พยักหน้ากล่าวยิ้มๆ "หาก เจ้าคิดได้เช่นนั้นจริงๆ โทษที่เจ้าได้รับในหลายวันนี้ก็นับว่ามีได้เสียเปล่า" นางชะงักเล็กน้อยก่อนกล่าวอีกว่า "รอไปถึงเมืองหลวงแล้วอย่าจะให้บิดาเจ้า เชิญคนมาสอนหนังสือและงานฝีมือให้ เจ้าจงตั้งใจเรียน วันหน้าอย่าจะหา สาม้าที่ดีให้เจ้าแน่นอน"

เมื่อก่อนฮูหยินผู้เฒ่าเจียงเคยพูดกับเจียงชิงหว่านด้วยสีหน้าอ่อนโยน เป็นมิตรเยี่ยงนี้เสียทีใด ส่วนใหญ่มีแต่ดูว่านางไม่รู้จักรหาความก้าวหน้า ไม่มีระเบียบ แต่ตอนนี้ถึงกับบอกว่าวันหน้าจะหาสาม้าที่ดีให้นาง...

ในใจเหยาซือยินดีเป็นอย่างมาก รีบบอกให้เจียงชิงหว่านขอบคุณ ท่านย่า ส่วนตนเองก็เอ่ยปากขอบคุณฮูหยินผู้เฒ่าเจียงตามหลังด้วยเช่นกัน ซ้ำยังเดินไปรับปิ่นในมือเถาเยี่ยมาปักลงบนมวยผมให้ฮูหยินผู้เฒ่าเจียง พลังสนทนากับอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลแผ่วเบา

เวลานี้เองจันผิงก็ถือกล่องอาหารเข้ามา เป็นอาหารเช้าที่หญิงรับใช้ เตรียมไว้ให้ เถาเยี่ยจึงรีบเดินไปช่วย

ครั้นอาหารจัดวางเรียบร้อย เหยาซือก็ประคองฮูหยินผู้เฒ่าเจียงไป นั่งลงบนเก้าอี้ จับตะเกียบคีบกับข้าวให้ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงด้วยตนเอง

ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงเรียกเจียงชิงหว่านมานั่งด้วยกัน เมื่อพวกนางกินเสร็จ ท้องฟ้าที่ด้านนอกก็สว่างมากแล้ว

แม้จะเป็นอาหารที่บรรดาหญิงรับใช้ยืมครัวโรงเตี๊ยมทำออกมา แต่อุปกรณ์ทั้งหมดล้วนเป็นของที่นำมาเอง จินผิงกับเถาเยี๋ยรีบเก็บถ้วยชาม แล้วนำไปที่โรงครัวด้านล่างเพื่อให้หญิงรับใช้ล้าง ก่อนจะชนข้าวของของพวกฮูหยินผู้เฒ่าเจียงไปไว้ในรถม้า แล้วถึงขึ้นมาเชิญฮูหยินผู้เฒ่าเจียงกับพวกเหยาซื้อลงไป

เหยาซื้อไม่วางใจร่างกายของเจียงชิงหว่าน จึงบอกให้จินผิงประคองอีกฝ่าย ส่วนตนก็ประคองฮูหยินผู้เฒ่าเจียง

เมื่อออกมานอกโรงเตี๊ยมเจียงชิงหว่านก็มองเห็นรถม้าคันใหญ่สี่คันจอดอยู่หน้าประตู ด้านหลังยังมีชายแต่งกายรัดกุมสะพายจ้าวเหน็บดาบไว้ที่เอวติดตามอยู่อีกราวสิบคน คงเพราะหย่งซางป้อรู้ว่ามารดาชราของตนจะเข้าเมืองหลวง อีกทั้งระหว่างทางไม่สงบ จึงได้ส่งองครักษ์มาคุ้มกันโดยเฉพาะ

ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงนั่งรถม้าคันแรก เหยาซื้อกับเจียงชิงหว่านนั่งรถม้าคันที่สอง ผู้โดยสารรถม้าคันที่สามคือบ่าวไพร่ ส่วนคันที่สี่ใช้ลากสัมภาระ แลดูยิ่งใหญ่อลังการ

แม้เหยาซื้อจะมีจิตใจของผู้เป็นมารดา อยากจะคุยกับเจียงชิงหว่านสักหลายคำ แต่สำหรับเจียงชิงหว่านแล้วการอยู่ด้วยกันตามลำพังสองคนเป็นเวลานานยังคงทำให้รู้สึกกระอักกระอ่วน นางหาเรื่องมาคุยกับเหยาซื้อไม่ได้ ทว่ายังดีที่นางพึงหายป่วย สภาพร่างกายยังไม่ดี ไม่นานก็พึงหมอนอิงอ่อนนุ่มใบใหญ่พลางรู้สึกง่วงขึ้นมา

ระหว่างที่สะลึมสะลือก็รู้สึกว่ามีคนคลุมเสื้อตัวหนาตัวหนึ่งลงบนตัวนางจึงหลับต่อไป

ระหว่างทางขบวนรถม้าได้หยุดลงครั้งหนึ่ง คนทั้งหลายลงจากรถ มาพักผ่อน เจียงชิงหว่านได้ยินองครักษ์คนหนึ่งบอกกับสุหยินผู้เฒ่าเจียงว่า มาถึงซานเมืองไท่หยวนแล้ว ยังบอกด้วยว่าหนทางด้านหน้ามีป่าเขาล้อมรอบ ในป่ามีโจรซุกซมต้องเร่งเดินทางผ่านไป ในขณะที่ยังเป็นช่วงกลางวันอยู่ อย่ารอจนมืดแล้วพักค้างคืน

สุหยินผู้เฒ่าเจียงได้ยินก็บอกให้ทุกคนขึ้นรถม้าเร่งเดินทางกันต่อ อาหารกลางวันก็ได้ลงจากรถม้ามากิน แต่ต่างคนต่างกินอาหารแห้งที่มีติดรถม้าแทน

เดิมเจียงชิงหว่านรู้สึกว่ปากไม่รู้รสชาติ ทั้งยังนั่งรถม้ามาเป็นครึ่งวัน จึงไม่รู้สึกลอยากอาหาร กินขนมฝูหลิง* ไปเพียงครึ่งชิ้นและดื่มชาไปอีก สองสามอีก จากนั้นก็นั่งฟังหมอนอิงสัปหงก

ไม่รู้เช่นกันว่าเดินทางมาเป็นระยะทางเท่าไร จู่ๆ ก็ได้ยินเสียง ลากยาวดั่งขึ้น ตามด้วยเสียงฝีเท้าม้า ทำเอาพื้นถนนสั่นสะเทือนประหนึ่ง มีแผ่นดินไหว

เจียงชิงหว่านสะดุ้งตื่นขึ้นมาก็มองเห็นเหยาสีงหน้าซัดเผือด ตัว กำลังสั่นเทิ้ม เหยาสีงหันมามองนางพลางพูดเสียงลั่น "แย่แล้ว! พวกเรา เจอโจร!"

* ขนมฝูหลิง หรือขนมโป้งรากสน เป็นขนมที่มีลักษณะเหมือนขนมโก๋สอดไส้ถั่วแดงกวน แบ่งมีส่วนผสม ของโป้งรากสน

4

พบคนในอดีต

ภายนอรธมำคันใหญ่ทั้งหมดสี่คันนับว่าหรูหรางดงาม ไม่แปลกที่จะถูกโจรหมายตาเข้า เพียงแต่ที่ด้านหลังขบวนมืองครักษีในชุดรัดกุมตามมาราวสีบคน ข้ายังใช้ถนนหลวงในการเดินทาง โจรเหล่านั้นไม่กลัวเลยหรือ ช่างขวัญกล้าเทียมฟ้าโดยแท้

ในอดีตเจียงชิงหว่านไม่เคยประสบกับเรื่องเช่นนี้ ในใจนางก็หวาดกลัวเช่นกัน ทว่าเห็นเหยาซื้อตกใจจนหน้าถอดสีไปแล้ว จึงอยากจะทำเป็นสุขุมเยือกเย็นเพื่อปลอบขวัญอีกฝ่าย

ทว่าเจียงชิงหว่านยังไม่ทันได้เอ่ยปากก็ถูกเหยาซื้อดึงตัวไปหลบข้างหลังอย่างแรงจนนางรู้สึกเจ็บข้อมืออยู่บ้าง

ถึงแม้เหยาซื้อจะมีสีหน้าที่ตื่นกลัว แต่ยังคงพูดกับเจียงชิงหว่านอย่างเด็ดเดี่ยวหนักแน่น "ประเดี๋ยวเจ้าก็หลบอยู่หลังแม่ อย่าออกมา วางใจได้ แม่จะปกป้องตัวเอง จะไม่ปล่อยให้คนพวกนั้นทำร้ายเจ้าได้แม้แต่หน่อย"

ถึงกับใช้ร่างของท่านมาปกป้องข้า?

เจียงซิงหวานซาบซึ้งใจจนไม่รู้สึกลงถึงความเจ็บบนข้อมือแล้ว กล่าวเสียงเบาว่า "ท่านเมตตาใจได้เจ้าค่ะ พวกเรามีองค์รัชชอยู่ โจรพวกนั้นล้วนไม่ได้รับการฝึกมา ไหนเลยจะสู้องค์รัชชของเราได้"

ได้ยินบุตรสาวพูดปลอบขวัญเช่นนี้ เหยาซือก็ใจสงบลงเล็กน้อย นางยื่นมือไปแบม่านหน้าต่างด้านข้างออกมองดูข้างนอก เจียงซิงหวานเองก็มองด้วยเช่นกัน

เห็นองค์รัชชilibกว่าคนนั้นชักดาบตรงเอวออกมาแล้ว ดาบเหล่านั้นสะท้อนแสงอาทิตย์ สาดประกายเจิดจ้า พวกเขายืนล้อมโดยมีธนูชี้ขึ้นทั้งสี่คนอยู่ตรงกลาง บนใบหน้าของแต่ละคนดูซึ่งขังเคร่งเครียดยิ่ง สายตาจ้องมองกลุ่มโจรที่ตะบึงออกมาจากในป่าทางด้านหน้า

ดำทะมึน...ไม่รู้ว่ามีจำนวนกี่คนกันแน่

เวลานี้เองคนที่น่าจะเป็นหัวหน้าองค์รัชชก็ก้าวออกมา ตะโกนเสียงดังไปยังโจรที่อยู่ด้านหน้า "นี่เป็นธนูม้าของจวนหย่งซางป้อแห่งเมืองหลวง เจ้าพวกชั่วช้าที่ด้านหน้านั้นอย่าได้อวดดี รีบถอยไปเสีย มิเช่นนั้นจะทำให้พวกเจ้ามาแล้วไม่ได้กลับ!"

พอได้ยินว่าเป็นธนูม้าของจวนหย่งซางป้อแห่งเมืองหลวง โจรจำนวนมากก็เริ่มหวาดกลัว ยืนอยู่กับที่ ไม่ได้ก้าวมาข้างหน้าต่อ

ทว่ามีคนทำทางโฉบฉวยหยาบคายและพาดดาบใหญ่ไว้บนป่าผู้หนึ่ง ได้ยินแล้วกลับพูดยิ้มๆ "หย่งซางป้อแห่งเมืองหลวง? เมืองหลวงอยู่ห่างจากพวกเราสิบหมื่นแปดพันหลี่* ต่อให้บิดาปล้นธนูม้าเขา ก็ให้เขาพาคนมา

* หลี่ หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อัน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

จัดการบิดาสิ" พุดพลางแกว่งดาบใหญ่ในมือ ก่อนร้องเรียกคนทั้งหลาย
"ทำใจกล้าๆ หนอย เข้าไปปล้นได้เลย! ฆ่าได้หนึ่งคน บิดาตรวงวัลให้
สิบตำลึง"

มีเงินวางอยู่ต่อหน้า คนเหล่านี้ก็ราวกับได้กินหัวใจมีดีเสือดาว*
ส่งเสียงตะโกนลั่นพลางพุ่งตัวมาข้างหน้าต่อ

เหยาซือเหินแล้วให้ออกสั้นขวัญแขวน มือที่จับม่านสั้นเทา นาง
หันหน้ามาพุดกับเจียงชิงหวานด้วยใบหน้าหวาดหวั่นระคนสรว้อยเศร้า
"มี...มีใจมากถึงเพียงนี้เชียว?"

คราวนี้หลบไม่พ้นแน่แล้ว

เจียงชิงหวานเองก็ใจหายเช่นกัน ทว่านางมิได้พุดอะไร ยังคงมอง
สถานการณ์ด้านนอกดังเดิม

อุตสาห์ได้ฟื้นคืนชีพมาทั้งที นางไม่อยากจะตายอีกครั้งในตอนนี้

แม้องค์รักษ์ของจวนป้อจะกล้าหาญชาญชัย แต่ใจก็มีมากเกินไป
อีกทั้งแต่ละคนล้วนเป็นพวกเดนตาย เมืองครักษ์หลายคนได้รับบาดเจ็บ
จนล้มลงไปแล้ว ใจเหล่านั้นเข้ามาใกล้ขึ้นทีละนิดจนจะบุกมาถึงตัวคน

ในที่สุดเหยาซือก็ทนไม่ไหวร้องให้ออกมาด้วยความหวาดกลัว
เจียงชิงหวานยังไม่ทันได้ปดอบนางก็มองเห็นบนศีรษะอีกฝ่ายมีปืนเงินอยู่
อันหนึ่ง จึงยกมือตึงปืนออกมากุมแน่นไว้ในมือ

หากพวกองค์กรักด้านนอกต้านไว้ไม่อยู่ ปล่อยให้ใจพวกนั้น
มาจับตัวพวกนางแม่ลูกจริง ๆ ถึงเวลานั้นการจะตายอย่างสบายก็ยังเป็น
เรื่องยาก

* กินหัวใจมีดีเสือดาว อุปมาถึงใจกล้าบ้าบิ่น

ไม่รู้เหมือนกันว่าถ้าตายวันนี้ สวรรค์จะให้เข้าได้มีชีวิตอีกครั้งหรือไม่
เกรงว่าคงจะไม่แล้ว...

เจียงซิงหวานยิ้มเยาะตนเอง สายต่ายังคงมองนอกหน้าต่างรถ

เมื่อองครักษ์สองสามคนล้มลง โจรเหล่านั้นก็ยิ่งบ้าคลั่ง พวกมัน
บางคนพุ่งตัวไปถึงหน้ารถม้าคันที่สามแล้วเปิดม่านรถออก จากนั้นก็หันหน้า
กลับไปตะโกนบอกหัวหน้าโจรด้วยท่าทางตื่นเต็นว่า "ลูกพี่! มีหญิงงาม!"

ลูกพี่ของพวกเขาทางหนึ่งกวัดแกว่งดาบใหญ่ในมือปะทะกับองครักษ์
ทางหนึ่งก็ตะโกนตอบ "ไปดูว่าในรถม้าคันอื่นมีอะไร!"

ลูกน้องรับคำ ก่อนมองรถม้าคันที่สองแล้ววิ่งไป

เห็นมือของโจรกำลังจะแตะถึงม่านรถอยู่รอมร่อ เหยาะชื่อก็หวีดร้อง
ขึ้นมาด้วยอาการตกใจ เจียงซิงหวานเองก็หน้าซีดเผือด ยกปิ่นเงินที่กุมอยู่
ในมือขึ้นจ่อคอตนเอง

เวลานี้เองก็ได้ยินเสียงแหวกอากาศดังแหลมมา ไม่รู้ว่าเป็นลูกธนู
จากที่ใดยิงทะลุศีรษะคนผู้นี้

มันทะลุเข้าไปในขมับซ้าย หัวธนูทรงสามเหลี่ยมโผล่ออกมาทาง
ขมับด้านขวา บนนั้นเปื้อนของสีขาและสีแดงอยู่จำนวนมาก

เหยาะชื่อตาเหลือกหมดสติไปแล้ว เจียงซิงหวานเองก็ตกใจไม่น้อย
หัวใจในอกคล้ายจะหยุดเต้นก็มีปาน ตะลึงมองคนผู้นั้นตัวแข็งล้มลงด้านข้าง
โดยที่สารถายังเบิกถลน

ต่อจากนั้นก็มิได้ยินเสียงแหวกอากาศดังอย่างต่อเนื่อง มีโจรล้มลง
ไม่ขาดสาย และยังมีคนจำนวนหนึ่งควมม้าหือตะบึงมาก่อนจะพลิกตัวลง
เข้าร่วมการต่อสู้ แต่เห็นก็รู้ว่าพวกเขามีวิทยายุทธ์เป็นเลิศ แต่ละคนสามารถ

รับมือใจได้เป็นสิบคน

สถานการณ์พลิกผันในทันใด

จิตใจของหัวหน้าองค์กรฯ พลังหนักแน่นมา รีบบอกให้พี่น้ององค์กรฯ ของตนสังหารใจต่อ ใจเหล่านั้นเห็นท่าไม่ดีก็ผิวปาก สู้พลางถอยพลาง กระเจิดกระเจิงราวนกแตกรัง หลบเข้าไปในป่าทึบอย่างรวดเร็ว

กระนั้นหัวหน้าองค์กรฯ ก็มีได้มีท่าทีจะถือโอกาสรุกไล่ต่อ เพียงเห็น สถานการณ์ดีขึ้นพอสมควรก็รามือ เรียกองค์กรฯ คนอื่นกลับมามาทั้งหมด

จากนั้นเขาก็ส่งคนไปคุ้มครองความปลอดภัยของพวกฮุนยีนผู้เผ่าเจียง พร้อมกับกุมมือคารวะไม่กี่คนนั้นด้วยความจริงใจ "ขอบคุณทุกท่านที่ช่วยเหลือ มิทราบว่าคุณท่านมีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร ข้าจะกลับไปแจ้งต่อท่านป่อ ของพวกข้า ท่านป่อจะต้องซาบซึ่งน้ำใจของท่านอย่างแน่นอน"

และบอกอีกว่าผู้ที่อยู่ในโรงม้าคือครอบครัวของหย่งซางป่อ

คนในชุดเจี้ยนอี* ผ้าไหมสีเขียวครามที่บนแก้มขวามีรอยแผลเป็น อยู่รอยหนึ่งมองหัวหน้าองค์กรฯ พลังพูดอย่างคล้อยยัมคล้อยไม่ยัมว่า "ทราบดีว่าพวกท่านเป็นคนของจวนหย่งซางป่อ หากมิใช่คนของจวน หย่งซางป่อ ท่านโหวของข้าก็คงไม่ให้พวกข้ายื่นมือมาช่วยหรอก"

เวลานี้ฮุนยีนผู้เผ่าเจียงกำลังลงจากรถม้าโดยมีเถาเถียงประคอง ได้ยินคนผู้นี้พูดภาษากลางอย่างคล่องแคล่ว ข้ายังติดสำเนียงเมืองหลวง จึงถามว่า "ขอถามผู้มีพระคุณ พวกท่านมาจากเมืองหลวงหรือ"

ข้าเขายังเอ่ยถึง 'ท่านโหว' ดูท่าภูมิหลังจะไม่ธรรมดา

นางใช้สายตาทิณิจมองคนผู้นี้ เห็นเขามีอายุราวยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดปี

* ชุดเจี้ยนอี เป็นชุดของพลธนูในสมัยโบราณ โดยตัวชุดด้านบนและแขนรัดรูปพอดีตัว สวมกางเกง

รูปโฉมดูคมคาย น่าเสียดายที่บนแก้มขวามีรอยแผลเป็นดูน่ากลัวอยู่รอยหนึ่ง ทำให้คนเห็นแล้วรู้สึกว่าเขาดูร้าย ทว่าดูจากท่าทางของเขาก็น่าจะเป็นคนที่ชอบยิ้มผู้หนึ่ง

คนผู้นี้เห็นสุหยินผู้เฒ่าเจียงก็กุมหมัดคารวะและเอ่ยเรียกนางว่า 'สุหยินผู้เฒ่า' สุหยินผู้เฒ่าเจียงไม่แน่ใจในพื้นเพของอีกฝ่าย อีกทั้งเมื่อครู่เขาเพิ่งจะช่วยพวกนางไว้จึงไม่กล้ารับการคารวะจากเขา รีบเบี่ยงตัวหลบซ้ายยังจะคารวะเขากลับด้วย

คนผู้นี้ยิ้มพลางเบี่ยงตัวหลบ "สุหยินผู้เฒ่าเกรงใจแล้ว"

สุหยินผู้เฒ่าเจียงให้เถาเอ๋ยเรียกเหย้าชื้อกับเจียงชิงหว่านลงมาขอบคุณผู้มีพระคุณพลางถามชื่อแซ่ของคนผู้นี้ เหตุด้วยต้องการจะตอบแทนเขา

คนผู้นี้จึงยิ้มเล็กน้อย "ผู้น้อยแซ่โจว นามสุข ท่านป่รู้จักผู้น้อยเมื่อครู่ท่านโหวของผู้น้อยเห็นว่ามิไจรกำลังรบกวนสุหยินผู้เฒ่า จึงให้ผู้น้อยมาช่วยเหลือ"

สุหยินผู้เฒ่าเจียงย่อมต้องถามว่าเจ้านายของเขาคือผู้ใด ทันใดนั้นก็ได้ยินโจวสุขตอบยิ้มๆ ว่า "ท่านโหวของผู้น้อยคือจิ้งหนึ่งโหว ท่านกลับไปบอกกับท่านป่ เขาก็ทราบแล้วขอรับ"

สุหยินผู้เฒ่าเจียงจะถามต่อก็เห็นคนผู้หนึ่งควมม้าวิ่งมา ก่อนพลิกตัวลงจากม้า คารวะโจวสุขอย่างเคารพนบอบ จากนั้นก็กล่าวว่า "ท่านโหวเรียกท่านกลับไปเดี๋ยวนี้เลยขอรับ"

เวลานี้เจียงชิงหว่านก็ประคองเหย้าชื้อลงรถม้ามาแล้วเช่นกัน ได้ยินบทสนทนาของสุหยินผู้เฒ่าเจียงกับโจวสุข ในใจก็กำลังนึกสงสัยเช่นกันว่าจิ้งหนึ่งโหวคือผู้ใด

โจวฮุยกล่าวลาฮุยินผู้เฒ่าเจียง พอมองเห็นเหย้าชื่อกับเจียงชิงหว่าน ก็กุมหมัดทำท่าคารวะไปทางพวกนาง นับว่าเป็นการทักทาย จากนั้นเขาก็ พลิกตัวขึ้นหลังม้า หันม้ากลับ มองทางที่มาก่อนห้อยตะปิงจากไป คนที่ติดตามมากับเขาก็พากันขึ้นม้าห้อยตะปิงออกไปเช่นกัน

พวกฮุยินผู้เฒ่าเจียงมองดูคนเหล่านั้นจากไปไกล จากนั้นก็ต้อง ประหลาดใจ เนื่องจากทางด้านหน้าที่คนเหล่านั้นไปยังมีคนอยู่อีกจำนวนมาก ม้าที่คนอื่นขี่ล้วนมีขนสีผสม มีเพียงม้าของคนที่อยู่ตรงกลางเท่านั้น ที่สีดำปลอดทั้งตัว ยามแสงอาทิตย์สาดส่องลงมาต้องชนก็ดูเป็นประกาย รวากับผ้าตัวน

คนบนม้าดูเหมือนกำลังฟังคนข้างกายพูดอยู่ เอนร่างน้อยๆ ทว่า หลังยังคงยึดตรงรากับต้นไม้ ในมือของคนทางซ้ายมือเขาถือคันธนูอยู่ คาดว่าเหล่าลูกธนูเมื่อครู่นี้คงจะเป็นเขายิงออกมา

พวกฮุยินผู้เฒ่าเจียงต่างกำลังเดาว่าคนผู้นั้นคือจิ้งหึงโหวที่โจวฮุย กล่าวถึง ทั้งยังลังเลว่าจะไปกล่าวขอบคุณดีหรือไม่

แต่ในเมื่อจิ้งหึงโหวไม่ได้มาด้วยตนเอง เพียงให้โจวฮุยมาแทน ก็แสดงว่าไม่อยากพบพวกนางนัก บางทีอาจจะดูแลพวกนางเสียด้วยซ้ำ หากยามนี้พวกนางไปหาก็คจะเป็นการไม่ดี

สุดท้ายฮุยินผู้เฒ่าเจียงก็ยังไม่ได้ไปหา เพียงแต่เรียกองครักษ์ มาถามว่าจิ้งหึงโหวคือผู้ใด

หลายปีมานี้นางอยู่ที่กานโจวโดยตลอด และไม่คอยได้สนใจเรื่องราว ในเมืองหลวงนักจึงไม่รู้ว่าจิ้งหึงโหวเป็นใคร ทว่าในเมื่อมีบรรดาศักดิ์ก็ต้อง เป็นคนที่เก่งมากแน่นอน

เวลานี้เหยาซือเฟิงจะหายตกใจ รู้สึกว่าตนเองเก็บชีวิตกลับมาได้แล้ว
ในใจพลันรู้สึกซาบซึ้งต่อจิ้งหึงไหวผู้นั้น จึงคิดว่ารอไปถึงเมืองหลวงแล้ว
จะต้องผูกมิตรกับสตรีในจวนจิ้งหึงไหวเสียหน่อย

แต่เมื่อหันกลับมากลับเห็นเจียงชิงหว่านมีใบหน้าซีดเผือด สายตา
จ้องมองด้านหน้าเซมิ่ง ฟันบนกัดริมฝีปากกลางแน่น กระทั่งริมฝีปากมีเลือด
สีแดงฉานซึมออกมา

เหยาซือตกใจจนสะดุ้งโหยง รีบจับมือเจียงชิงหว่านแน่น
มือเย็นเฉียบ ช้ำยังสิ้นเทา

ในใจเหยาซือยิ่งตระหนกขึ้นกว่าเดิม รีบเอ่ยถามว่า "หว่านวาน
เจ้าเป็นอะไรไป อย่าทำให้แม่ตกใจสิ"

เรียกหว่านวานอยู่หลายรอบถึงจะเห็นเจียงชิงหว่านหันหน้ามามอง
นาง ดวงตามีประกายโศกเศร้าเสียใจ โกรธแค้นสับสน และยังมีอีกหลาย
ความรู้สึกที่นางมองไม่ออก

"ข้าไม่ได้เป็นอะไร" เสียงของนางแผ่วเบา ประหนึ่งว่าทั้งร่าง
ไม่มีเรี่ยวแรง

คนเมื่อครูนี้นั้นคนที่นั่งอยู่บนหลังม้าตรงกลางผู้นั้น แม้จะอยู่ไกลจนนาง
มองเห็นหน้าตาเขาได้ไม่ชัด แต่ใช้ชีวิตด้วยกันมาหลายปี แคเห็นเพียงเงาร่าง
นางก็จำได้ในแวบเดียวว่านั่นคือใคร

เขาก็คือซุ่ยจี้หลิง คนที่เคยมาคุกเข่าอยู่หน้าประตูบ้านนางท่ามกลาง
ฝนตกหนักสามวันสามคืนเพื่อขออนางแต่งงาน เอ่ยสัญญาว่าจะดีต่อนาง
ชั่วชีวิต จะไม่ทำให้นางได้รับความลำบากไม่เป็นธรรมแม้กระผกเดียว แต่
ภายหลังเขากลับมีบุตรกับสหายที่สนิทที่สุดของนาง ช้ำยังส่งนางไปถวายตัว

ให้ฮ้องเต้ซราอีกด้วย

นางไม่มีทางจำผิดแน่!

5

จิ้งหรีด

หัวหน้าองค์กรกำลังยื่นมือแนบลำตัวรายงานต่อฮูยินผู้เฒ่าเจียง "จิ้งหรีดไช่ชุย นามว่าจิ้งหรีด ในอดีตฝ่าบาทองค์ปัจจุบันทรงเป็นโอรสองค์ที่สาม ข้ายังมีได้เป็นสายตรง ตำแหน่งหนึ่งองค์จึงไม่อาจตกมาถึงฝ่าบาท ต่อมาเมื่อหนึ่งองค์ผู้เฒ่าสิ้น ได้ทำชุยช่วยสนับสนุนให้เขาสืบทอดตำแหน่งหนึ่งองค์ ได้ทำชุยทั้งมีฝีมือในการวางแผนอันสูงส่ง ทั้งมีความเพียรพยายามเวลาออกรบ หนึ่งองค์จึงให้ความสำคัญกับเขาอย่างมาก ดังนั้นหลังครองราชย์จึงแต่งตั้งได้ทำชุยเป็นจิ้งหรีด พร้อมดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการมณฑลทหารอีกด้วยขอรับ"

แม้จะเป็นเพียงคำบอกเล่าสั้นๆ ไม่กี่ประโยค แต่ขอแค่คิดสักนิด ก็ารู้แล้วว่าแฝงไปด้วยกลืนใจเลวร้ายดลใจเพียงใด

ผู้เฒ่าเจียงชิงหว่านชะงักลง

ชุยจิ้งหรีดเป็นปัญญาชนที่มีนิสัยอ่อนโยน นางคิดมาตลอดว่าเขาจะเป็น

ขุนนางบุน แต่คิดไม่ถึงว่าท้ายที่สุดเขาจะเป็นขุนนางบู ช้ายังกลายเป็น
ผู้บัญชาการมณฑลทหารแล้ว...

เจียงชิงหว่านเย็นนิ่ง นางได้ยินฮุยผู้เฒ่าเจียงพูดว่า "ผู้บัญชาการ
มณฑลทหารควบคุมดูแลกำลังทหารทั้งหมด จึงหนึ่งโหลท่านนี้จะต้องเป็น
คนที่ร้ายกาจมากแน่นอน" แล้วก็ถามหัวหน้าองค์กรอีกว่า "มีตำแหน่ง
เป็นผู้บัญชาการมณฑลทหาร มิใช่สมควรจะอยู่ที่เมืองหลวงหรือไร ไฉนจึง
มาที่นี่ได้"

หัวหน้าองค์กรตอบอย่างเคร่งขรึม "ขณะผู้น้อยออกมาจาก
เมืองหลวง ได้ยินว่าเผ่าต้า* กักตัวทูตที่พวกเราส่งไป ช้ายังยกทัพมาคอย
ก่อวุ่นปล้นชิง ถึงขั้นสังหารผู้บัญชาการทหารแห่งดำรง ผ่าบาทพิโรธหนัก
ประสงคิ์ให้ยกทัพปราบปราม จึงส่งผู้บัญชาการมณฑลทหารนำทัพสามสิบ
หมื่นนายไป คิดว่าเมื่อครู่ผู้บัญชาการมณฑลทหารคงผ่านมาเห็นพวกเรา
เจอกับใจเข้า จึงได้ยื่นมือช่วยเหลือขอรับ"

ฮุยผู้เฒ่าเจียงรู้ว่ากองกำลังรักษาเมืองหลวงขึ้นตรงกับจวนบัญชาการ
เช่นนั้นคิดว่าซุยจึงหลีกเลี่ยงกับบุตรชายของตนจะรู้จักกัน ทว่าไปถึงเมืองหลวงแล้ว
ก็ยังต้องซื้อของขวัญล้ำค่าสักชุดหนึ่งไปขอบคุณที่จวนด้วยตนเองจึงจะใช้ได้

ครั้นเห็นหัวหน้าองค์กรได้รับบาดเจ็บที่แขน ฮุยผู้เฒ่าเจียงก็พูด
อย่างอ่อนโยน "วันนี้ต้องขอบใจพวกเจ้ามากที่สละชีพช่วยเหลือ รอไปถึง
เมืองหลวงแล้วข้าจะบอกเรื่องนี้ต่อท่านป้อ ให้เขามอบรางวัลแก่พวกเจ้า
แน่นอน"

หัวหน้าองค์กรรีบคุกเข่ากล่าวว่า "ฮุยผู้เฒ่ากล่าวหนักไปแล้ว

* ต้าต้า หรือตาดาร์ (Tatar) เป็นชนเผ่าเร่ร่อนทางตอนเหนือ อาศัยอยู่บริเวณเขตปกครองตนเองอุยกูร์ของ
มณฑลซินเจียงในปัจจุบัน

นี่เป็นหน้าที่ของพวกผู้น้อย ทำให้สุหยินผู้เฒ่า นายหญิง และคุณหนูได้รับความตกใจ ถือเป็นความผิดของพวกผู้น้อยขอรับ"

สุหยินผู้เฒ่าเจียงบอกให้หัวหน้าองค์กรฯลุกขึ้น ก่อนจะให้เขาไปตรวจดูอาการบาดเจ็บขององค์กรฯคนอื่น

ดีที่ไม่มีใครเป็นอันตรายถึงชีวิต สุหยินผู้เฒ่าเจียงจึงให้พวกเขาทำแผลกันง่ายๆ ก่อน รอไปถึงเมืองข้างหน้าค่อยหาซื้อยาจากโรงหมอ

บนพื้นมีศพโจรจำนวนมากนอนระเกะระกะ แต่ตอนนี้พวกเขาไม่มีเวลาให้เก็บกวาด สถานที่นี้ไม่ควรรั้งอยู่นาน จึงเชิญพวกสุหยินผู้เฒ่าเจียงขึ้นรถม้าแล้วบอกให้สารถีออกรถ คนทั้งหลายรีบเร่งออกเดินทางไปให้พ้นจากที่นี่

โจรสลัดควมม้านำอยู่ด้านหน้าชุดจี้หลัง ชุดจี้หลังมองเขาปราดหนึ่งก่อนเอ่ยถามอย่างเย็นชาว่า "ไยต้องไปยุ่งเรื่องไม่เข้าเรื่องด้วย"

ชุดจี้หลังเองก็สวมชุดเจียนฮี้เช่นกันเพียงแต่เป็นสีดำ ตรงคอมีคอเสื้อขั้วในแพรสีขาวโผล่ออกมา แสงอาทิตย์ส่องลอดไปไม่ลงมาบนร่างเขา เห็นว่าเขามีรูปโฉมหล่อเหลา รูปร่างผอม ไหนเลยจะเหมือนทหาร ดูแล้วเป็นบัณฑิตผู้หนึ่งเสียมากกว่า

โจรสลัดติดตามข้างกายชุดจี้หลังมาเกือบสิบปี รู้จักนิสัยใจคอของเขาดี จึงพูดพร้อมยิ้มกว้าง "เจียงเทียนโยวมักอ้างถึงเรื่องที่เคยบังเอิญให้ฝ่าบาท ทักทักว่าตนมีความสามารถนำทัพดีกว่าท่าน ตอนแรกที่ได้รับแต่งตั้งบรรดาศักดิ์ควรต้องได้บรรดาศักดิ์สูงกว่าท่าน ตำแหน่งผู้บัญชาการมณฑลทหารนี้ก็ควรเป็นของเขาเช่นกันมิใช่หรือ ปกติเวลา

พบท่านลั่นเชิดหน้าซู้คอ ทำท่าทางดูถูกดูแคลน คราวนี้ผู้น้อยจะทำให้เขาติดค้างนำใจท่านให้ได้ ดูซิว่าวันหน้าเขายังจะทำท่าเหิมเกริมต่อหน้าท่านอีกหรือไม่"

เจียงเทียนโย่วเป็นทหาร เข้าออกสนามรบมานานหลายปีแล้ว ในขณะที่ซุยจี้หลังแรกเริ่มเป็นที่ปรึกษา ภายหลังถึงได้เริ่มนำทัพออกรบ ทว่ายุทธวิธีของเขามักเหนือความคาดหมายของผู้อื่น อีกทั้งเป็นคนละเอียดรอบคอบระมัดระวัง ไม่เคยรบแพ้ ดังนั้นต่อมาจึงมีตำแหน่งในกองทัพสูงกว่าเจียงเทียนโย่ว ทำให้อีกฝ่ายค่อยๆ เกิดความไม่พอใจ

"เจียงเทียนโย่วเป็นคนขาดความกล้า ไม่มีความคิดเห็นเป็นของตนเอง คิดเล็กคิดน้อยกับผลได้ผลเสียตรงหน้ามากเกินไป คนเยี่ยงนี้ไม่มีทางจะประสบความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ได้ ไม่มีค่าพอให้ข้าเห็นอยู่ในสายตายุ่งไม่ต้องทำให้เขาติดค้างนำใจใดๆ ต่อข้าด้วย" ซุยจี้หลังมีสีหน้าเฉยเมย น้ำเสียงเย็นชา

ซุยจี้หลังไม่เห็นคนอย่างเจียงเทียนโย่วอยู่ในสายตาจริงๆ รู้สึกรู้ว่าอีกฝ่ายไม่มีค่าแม้แต่หน่วยนิดที่จะให้เขากระแວระวังหรือดึงเข้าเป็นพวก

ทว่าการที่ในป่านี้มีพวกโจรหลบซ่อนอยู่อย่างไรก็ไม่ใช่เรื่องดีนัก ซุยจี้หลังขมวดคิ้ว จากนั้นก็สั่งโจรสลัดว่า "พวกรุ่นนี้เจ้านำกำลังหาร้อยนายมากกว่าดั่งพวกโจรในป่าบริเวณนี้ให้สิ้นซาก อย่าให้เหลือแม้แต่คนเดียว"

ข้างนอกปะทะกับเผ่าต่ำต่ำ คลื่นลมข้างในอย่างไรก็ต้องสงบ ไม่ใช่ปล่อยให้เกิดเหตุผิดพลาดใดมาขัดในเวลาซึ่งเป็นชัยตาย

แม้ปกติโจรสลัดจะชอบทำสีหน้าทะเล้น แต่ครั้นพูดถึงเรื่องเป็นงานเป็นการก็ซึ้งซึ้งยิ่ง สองมือประกบเป็นหมัดพาลางกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง

"ผู้น้อยรับคำสั่ง"

ทูลเจ้หลังพักหน้า จากนั้นก็วิ่งหิ้วมาก่อนควบตะบิงนำหน้าไปตามทางแยกด้านข้าง สำนวจสภาพพื้นที่โดยรอบต่อ ใจอยู่ยกับองครักษ์คนอื่นก็รีบตามไปเช่นกัน

จวนหย่งซางป้อในเมืองหลวง

เจียงชิงอวี่เร่งฝีเท้าเดินเข้าเรือนอิฐน เลิกมานอ่อนสืเขียวต้นหอมลายดอกขึ้นแล้วเดินเข้าห้องโดยไม่คอยให้สาวใช้เป็นคนทำ ก่อนเอ่ยถามเป็นชุด "อี่เหนียง เมื่อครู่ข้าได้ยินสาวใช้บอกว่าพวกยายแก่นนั้นจะมาถึงในไม่กี่วันแล้ว เป็นเรื่องจริงหรือเจ้าคะ"

เม็งอี่เหนียงกำลังป้อนนมวัวให้บุตรชายดื่มอยู่

นมวัวตมกับไขมันและน้ำตาลบรรจุอยู่ในชามหยกเขียว ตักเป่าให้เย็นทีละช้อนแล้วป้อนให้เจียงฉางหนิงที่อายุได้สองขวบดื่ม

เจียงชิงอวี่พุ่งตัวเข้ามากะทันหัน ทั้งยังเอ่ยปากพูดเสียงดัง เม็งอี่เหนียงไม่ทันตั้งตัว มือลั่นจนทำนมหยดหนึ่งกระเด็นตกบนหลังมือตนเอง

นมยังร้อนจี๋

เม็งอี่เหนียงจึงเงยหน้าขึ้นดูเจียงชิงอวี่ "มีเรื่องอะไรก็ค่อยๆ พูด เจ้าโหวกโหวกเสียงดังปานนี้ ระวังจะทำให้น้องชายเจ้าตกใจ"

นางยื่นชามหยกในมือให้แม่นมที่ยืนอยู่ข้างๆ บอกให้อีกฝ่ายมาป้อนนมให้คุณชายต่อ จากนั้นเม็งอี่เหนียงก็ลุกขึ้นยืน เดินไปนั่งลงบนตั่งหวัดอัน* จากนั้นก็เรียกให้เจียงชิงอวี่มานั่งด้วย ก่อนดูนางอีกว่า

* ตั่งหวัดอัน (ตั่งออร์หันต์) มีขนาดค่อนข้างใหญ่ มีพนักล้อมสามด้าน มีลายพันใต้ท้องตั้งเป็นแถบกว้าง

"ยายแกอะไรกัน พุดจาให้มีสัมมาคารวะหน่อย นั่นท่านย่าของเจ้า หากถูกบ่าวไพร่ได้ยินเข้าจะใช้ได้ที่ใดกัน"

เจียงชิงอวี่แค้นเสียงเบาๆ อย่างดูแคลน

ยายแกจากชนบทผู้หนึ่ง เก่งว่าในชอกเล็บคงจะมีแต่ขี้ดิน ยังต้องให้นางมีสัมมาคารวะไปเพื่ออันใด

ล้วนกล่าวกันว่าไม่มีใครเข้าใจบุตรสาวเท่ากับผู้เป็นแม่ เพียงเห็นสีหน้าของเจียงชิงอวี่ เมื่อกี้เหนียงก็รู้แล้วว่าอีกฝ่ายไม่ได้ฟังคำของตนแม้แต่หน่อย

นางจึงถอนหายใจ "ข้ารู้ว่าในใจเจ้าไม่ชอบท่านย่าของเจ้า และเกรงว่าคงไม่ชอบนายหญิงกับบุตรสาวของนางยิ่งกว่า แต่ต่อให้ไม่ชอบเพียงไรก็ต้องให้ความสำคัญ แสดงชัดแจ้งออกมาทางสีหน้าเช่นนี้ก็เหมือนบอกว่าเจ้าเป็นคนไม่มีสมอง"

เจียงชิงอวี่เบือนหน้าไปมองกระถางดอกซากุระที่วางอยู่บนโต๊ะสูงที่ด้านข้าง สีหน้าไม่ใส่ใจยิ่ง

หากคนที่มามีเพียงฮูหยินผู้เฒ่าเจียงผู้เดียวก็ช่างเถอะ ถึงอย่างไรทุกคนก็ได้อยู่ในเรือนเดียวกัน แค่ออกไปคารวะทุกเช้าเย็นเท่านั้น แต่เหยาซื่อกับเจียงชิงหว่านนั่นต่างออกไป

ในบรรดาบุตรสาวบุตรชายทั้งหมดนั้น บิดาชอบเจียงชิงอวี่มากที่สุด บอกว่านางมีนิสัยร่าเริงตรงไปตรงมาเหมือนกับเขา ทะนุถนอมนางราวกับไข่ในหิน มารดาคุมอำนาจดูแลงานในจวนป้อ ปกติยามไปพบปะกับสตรีจากสกุลอื่นก็เป็นมารดาพานางไป พี่สาวน้องสาวในจวนต่างไม่กล้ามีเรื่องกับนาง ผู้อื่นล้วนต้องเินยอนาง จนนางลืมนไปแล้วว่าอันที่จริงตนเป็นเพียง

บุตรสาวสายรอง กระทั่งเวลานี้ที่เหยาซือกับเจียงชิงหว่านจะกลับมาแล้ว

ต่อให้เหยาซือไม่มีอะไรมาขอตัวชาวบ้าน แต่อีกฝ่ายก็ครองตำแหน่ง ภรรยาเอก ไหนจะเจียงชิงหว่านอีก คนผู้นั้นเป็นบุตรสาวสายตรง ต่อไป เมื่อผู้อื่นเห็นนางอีกครั้ง ในใจจะคิดว่านางเป็นบุตรสาวสายรองแล้วดูถูกนาง หรือไม่

คิดถึงตรงนี้เจียงชิงอวี๋รู้สึกวุ่นวายใจ เท้าขวาที่ห้อยอยู่ริมตั่ง ตะม้านั่งกลมที่วางอยู่เบื้องหน้าอย่างแรงพลางพูดด้วยความไม่พอใจว่า "พวกนางอยู่ที่ชนบทไม่ดีหรือไร อย่างไรท่านพ่อก็ให้คนส่งเงินกลับไปทุกปี ไฉนต้องมาเมืองหลวงด้วย ที่นี้ไม่ใช่ที่ที่พวกนางควรมา!"

ในใจเจียงชิงอวี๋รู้สึกอยู่ตลอดว่าหากเหยาซือกับเจียงชิงหว่านมา จะยึดตำแหน่งของนางกับเมิ่งอี่เหนียงไป ผู้อื่นก็จะพลอยดูถูกพวกนางไปด้วย

ม้านั่งกลมถูกเจียงชิงอวี๋เตะเลื่อนไปข้างหน้า เสียดสีกับพื้นจนเกิดเสียง บาดแก้วหู

เจียงฉางหนิงเพิ่งจะอายุสองขวบ ได้ยินเสียงนี้ก็ตกใจร้องให้ขึ้นมา เมิ่งอี่เหนียงรีบตวาดดูเจียงชิงอวี๋ จากนั้นก็สั่งแม่นมว่า "เจ้าอุ้ม คุณชายออกไปเล่นข้างนอกสักครู่เถิด"

แม่นมรับคำ นางวางชามหยกในมือลงบนโต๊ะ จากนั้นก็ใช้สองมืออุ้ม เจียงฉางหนิงไว้ในอ้อมแขน กล่อมเขาด้วยเสียงนุ่ม "คุณชายไม่ต้องร้อง คุณหนูรองแค่คุยกับอี่เหนียง ไม่ต้องกลัวนะเจ้าคะ"

นางพูดพลางอุ้มเจียงฉางหนิงเดินไปลานเรือน หลอกล่อให้เขาดู ปลาทองและเต่าในอ่างดินเผา

เห็นเจียงฉางหนิงไม่ได้ร้องไห้แล้ว แต่กำลังตบมือมองปลาทองอยู่
เมื่อก่อนเห็นงี้ก็ค่อยโล่งอก นางเก็บสายตากลับมามองเจียงชิงอวี้ สีหน้าพลัน
เปลี่ยนเป็นถมึงทั้ง

"เจ้าพูดจาปากไม่มีหูจริง ๆ ไม่รู้จักสำนวน 'เคราะห์ร้ายออก
ทางปาก'* หรือไร บิดาเจ้าเป็นคนกตัญญู หากให้เขารู้ถึงคำพูดเมื่อครู่
ของเจ้า ในใจเขาจะเห็นเจ้าเป็นเยี่ยงไร"

เจียงชิงอวี้ยังคงมีสีหน้าไม่ใส่ใจ เธอว่า "ท่านพอชอบข้าที่สุดแล้ว เขา
ไม่มีทางดูข้าแม้แต่ครั้งคำ อีกทั้งข้าก็ไม่เชื่อว่าในใจอี่เหนิงจะไม่คิดอะไร
สักนิดกับเรื่องนี้ อย่างอื่นยังพอว่า แต่เมื่อพวกนางมาถึง ท่านก็ต้องไป
คารวะพวกนางเข้าเย็น ไม่น่ว่าหญิงเบาปัญญาผู้นั้นอาจยึดอำนาจดูแลงาน
ในจวนคืนจากท่านด้วย ท่านเต็มใจหรือเจ้าคะ"

บุตรสาวผู้นี้ก็เป็นเช่นนั้นมาแต่ไหนแต่ไร พูดอะไรล้วนตรงไปตรงมา
ไม่ว่าเมื่อก่อนเห็นเต๋อไปก็หนกัไว้ประโยชน์ แต่นายท่านกลับดีใจยิ่ง บอกว่า
ชอบบุตรสาวที่เปิดเผยตรงไปตรงมาเยี่ยงนี้ บอกให้นางไม่ต้องดัดนิสัยของ
เจียงชิงอวี้

นี่เป็นบุตรสาวคนโตของนางเอง นางยอมไม่อยากจะดัดนิสัยอีกฝ่าย
เช่นกัน กลับรู้สึกอีกฝ่ายดีไปหมดทุกอย่าง จึงให้ความโปรดปรานตามใจ
อย่างมาก มิเช่นนั้นเจียงชิงอวี้ก็คงไม่กล้าพูดเช่นนั้นต่อหน้านาง

แต่อย่างไรก็ไม่อาจปล่อยให้ไปพูดเช่นนั้นต่อหน้าฮูหนิงผู้เฒ่าเจียงได้
ต้องตักเตือนก่อนจะถึงเวลานั้น

เมื่อก่อนเห็นงี้จึงยกมือพนมท้วงท้วง มองเจียงชิงอวี้พาลงพูดอย่างอ่อนใจ

* เคราะห์ร้ายออกทางปาก เป็นสำนวน อุปมาถึงการไม่ระวังคำพูด เหมือนกับสำนวนไทย 'ปลาหมอตาย
เพราะปาก'

"ใจข้ายอมไม่ยอมให้พวกนางมา แต่ในเมื่อพวกนางจะมา ข้าจะไปมีปัญญาทำอันใดได้ ข้ายังต้องเรียกคนไปทำความสะอาดที่พัก หาซื้อข้าวของมาเติมให้เรียบร้อยด้วย"

เห็นเจียงชิงอวี่อ้าปากทำท่าจะพูด เมิ่งอี่เหนียงก็ชิงพูดก่อน "ข้ารู้ว่าเจ้าอยากพูดอะไร อยากถามว่าทั้งที่ใจข้าไม่ยอมให้พวกนางมาแท้ๆ เหตุไฉนยังต้องทำเรื่องเหล่านี้ใช่หรือไม่ คนเราก็มักเป็นเช่นนั้น ต้องซ่อนคมไว้สักหน่อยมิใช่ในใจเจ้าเกลียดใครก็แสดงออกมา ถ้าเป็นเพียงคนที่สู้เจ้าไม่ได้ก็แล้วไป เพราะอย่างไรก็ทำอะไรเจ้าไม่ได้ ทำได้เพียงก้มหน้ารับอย่างเงิบๆ แต่ถ้าเป็นคนที่เหนือกว่าเจ้าเล่า อีกฝ่ายจะต้องลงมือเล่นงานเจ้าแน่นอน ดังนั้นก่อนจะแน่ใจท่าทีของฝ่ายตรงข้าม เจ้าต้องเรียนรู้ที่จะอดทน เข้าใจหรือไม่"

พูดถึงตอนท้าย เสียงของเมิ่งอี่เหนียงก็ค่อยๆ เข้มงวดขึ้นมา

เจียงชิงอวี่เคยเห็นเมิ่งอี่เหนียงมีโทสะต่อหน้านางเช่นนั้นอยู่ครั้งนัก พอมาเห็นในยามนี้ ในใจนางก็รู้สึกกลัวขึ้นมา จึงตอบอย่างไม่เต็มใจว่า "ข้าเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ"

เมิ่งอี่เหนียงพยักหน้า สีหน้าอ่อนลงเล็กน้อย จากนั้นนางก็ลุกขึ้นยืน "เช่นนั้นก็ดี ตอนนี้อย่าไปรบกวนปู่กับข้าสักเที่ยวเถอะ"

6

บุญคุณความแค้นปนเป

เรือนปู้คือที่พักที่เม็งอีเหนียงเตรียมไว้ให้เจียงชิงหวาน

ประตูเรือนสี่เหลี่ยมสองบาน บนแผ่นป้ายพื้นดำเขียนอักษรสีทองเป็น
คำว่า 'เรือนปู้' หน้าประตูมีต้นหลิวเขียวต้นหนึ่งช่วยบังแดดให้ร่มเงา

สาวใช้นามฮุยเซียงเดินไปผลักประตูเรือนทั้งสองบานให้เปิดออก
ด้านในมีสาวใช้และบ่าวรับใช้สูงวัยกำลังทำความสะอาดห้องหับและ
ลานเรือนอยู่

เม็งอีเหนียงพาเจียงชิงอวี๋เดินเข้าไป สาวใช้และบ่าวรับใช้สูงวัย
ต่างมาคารวะทั้งสองคน เม็งอีเหนียงบอกให้พวกนางไปทำงานต่อ จากนั้นก็
ถามฮุยเซียงที่เป็นหัวหน้าสาวใช้ของตนว่า "ที่นี่ทำความสะอาดไปถึงที่ใด
แล้ว ข้าวของที่ต้องใช้หาซื้อมาเต็มหมดแล้วหรือไม่"

การเก็บกวาดทำความสะอาดเรือนพักของพวกฮุยฮินผู้เฒ่าเจียง
ในหลายวันนี้ เม็งอีเหนียงให้ฮุยเซียงคอยดูอยู่ข้างๆ ตลอด

ร้วยเซียงจึงตอบว่า "ที่พักของสุหรินผู้เฒ่าและนายหญิงเก็บกวาดเรียบร้อยตั้งแต่เมื่อวาน ช่างนอกช่างในเรือนของคุณหนูสามก็ทำความสะอาดมานในห้องก็แขวนจนหมด มุ้งหน้าต่างก็ติดใหม่แล้วเช่นกัน เพียงแต่เครื่องใช้ยังจัดวางไม่เสร็จดีเจ้าคะ"

เมิ่งอี่เหนียงพยักหน้า นางต้องการให้พวกสุหรินผู้เฒ่าเจียงและเหย้าชื่อนมาถึงแล้วหาจุดผิดพลาดของนางไม่ได้แม้แต่กระผีกเดียว เพื่อไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามมีโอกาสไปพูดว่าร้ายนางต่อหน้าเจียงเทียนโยวได้

พอหันหน้าไปก็เห็นเจียงชิงอวี่กำลังยืนเด็ดดอกตูมของต้นไผ่ถึง* อยู่บนระเบียงคด เมิ่งอี่เหนียงก็เรียกนางมาหา

เจียงชิงอวี่เดินมาถามว่า "อี่เหนียง มีอะไรหรือเจ้าคะ"

เมิ่งอี่เหนียงมองสี่ห้องฟ้า จากนั้นก็พูดกับนาง "เวลานี้บิดาเจ้าน่าจะเลิกงานกลับมาแล้ว เจ้าไปรอที่ข้างหน้า หากเห็นเขาก็จงพาเขามาที่นี้ จำไว้ว่าอย่าบอกว่าเป็นคนให้เจ้าทำ"

"เหตุใดต้องทำเช่นนั้นหรือเจ้าคะ" เจียงชิงอวี่ถามขึ้นอย่างไม่เข้าใจ

เมิ่งอี่เหนียงไม่ได้ตอบ ร้วยเซียงที่อยู่ข้างๆ จึงยืมพลางอธิบายอย่างมีไหวพริบ "พอนายท่านมาถึง ได้เห็นอี่เหนียงของเราใส่ใจกับเรื่องของคุณหนูสามถึงขนาดมาเฝ้าบ่าวไพร่ทำความสะอาดจัดวางเครื่องใช้ในเรือนด้วยตนเอง ในใจนายท่านจะต้องรู้สึกว่าคุณี่เหนียงของเรานั้นเพียบพร้อมยิ่งต้อนรับการมาของพวกสุหรินผู้เฒ่าด้วยน้ำใส่ใจจริง แต่ถ้าคุณหนูบอกนายท่านว่าคุณี่เหนียงเป็นคนเรียกเขามา หากนายท่านเป็นคนคิดมาก คงจะคิดว่าอี่เหนียงของเราเจตนาทำให้เขาเห็นเป็นแน่"

* ต้นไผ่ถึง หรือ Chinese Flowering Crabapple เป็นพืชตระกูลแอปเปิ้ล ดอกสีขาวหรือสีชมพูอ่อน ผลกลมสีเหลืองไปจนถึงสีแดง รสเปรี้ยวอมหวาน

อันที่จริงก็เจตนาจะทำให้เจียงเทียนโยวเห็นอยู่แล้ว เพื่อที่ในใจเขาจะได้เห็นเมิ่งอี่เหนียงเป็นคนเพียบพร้อม ดีต่อฮูหยินผู้เฒ่าเจียงและพวกเหยาชื่อจากใจจริง

เจียงชิงอวี่ถึงได้ปลันใจ พาสาวใช้ของตนหมุนตัวเดินออกไปนอกเรือน

เมิ่งอี่เหนียงไม่พอใจ จึงส่งรู่ยเขียนว่า "เจ้าเป็นคนทำงานละเอียดรอบคอบ ตามคุณหนูรองไป นางจะได้ไม่พูดอะไรผิดต่อหน้านายท่าน"

รู่ยเขียนรับคำ ก่อนก้าวเท้าไล่ตามไป

เมิ่งอี่เหนียงมองแผ่นหลังของเจียงชิงอวี่ลางลอบถอนหายใจเสียบๆ

บุตรสาวผู้นี้ทำให้นางกลัดกลุ้มใจนัก เพราะมักจะไม่ใช่ฟังคำพูดนางเสมอ ถ้าเป็นเมื่อก่อนก็ช่างเถอะ มีนายท่านให้ความโปรดปรานอยู่ทั้งคนอีกฝ่ายทำเรื่องเกรงกลัวไหลในจวนเพียงใดผู้อื่นก็ไม่กล้าพูดอะไร แม้แต่ออกไปพบปะผู้คนข้างนอกก็มีแต่คนเอ่ยชมว่านางมีนิสัยว่าเงตรงไปตรงมา ละม้ายคล้ายกับผู้เป็นบิดา ทว่ายามนี้ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงกับเหยาชื่อกำลังจะมาแล้ว...

นางเคยพบทั้งฮูหยินผู้เฒ่าเจียงและเหยาชื่อ เวลานั้นพี่ชายนางตายเพราะช่วยเจียงเทียนโยว เจียงเทียนโยวจึงพานางกลับไปอยู่ที่บ้านเกิดระยะหนึ่ง เนื่องจากเป็นน้องสาวของผู้มีพระคุณ ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงกับเหยาชื่อจึงดีต่อนางมาก โดยเฉพาะเหยาชื่อที่ปฏิบัติต่อนางราวกับเป็นน้องสาวแท้ๆ เลยทีเดียว

ต่อมาขณะที่นางตั้งท้องเจียงชิงอวี่ เจียงเทียนโยวก็เคยพานางกลับกานโจว ด้วยอยากเรียนให้ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงมอบฐานะภรรยาอีกคน

ให้แก่นาง แต่คิดไม่ถึงว่าจะเลือกเวลาได้ไม่ดี บุตรชายของเหยาซือ เกิดล้มป่วย ช้ำยังตายไป สุหยินผู้เฒ่าเจียงอารมณ์ไม่ดียิ่ง ไม่ยอมให้นาง ได้เป็นภรรยาอีกคน หลังจากเจียงเทียนโย่วพานางกลับมา ก็เพียงมอบฐานะอนุภรรยาศักดิ์สูงให้นาง

ยังดีที่สุหยินผู้เฒ่าเจียงกับเหยาซืออาศัยอยู่ที่กานโจวมาตลอด ส่วนนางติดตามอยู่ข้างกายเจียงเทียนโย่ว ครั้นถึงเมืองหลวงก็เข้าอาศัยใน จวนป้อแห่งนี้ ทุกคนต่างมิได้พบหน้ากัน สองฝั่งอยู่ระดับเดียวกัน นางจึง ไม่ได้คิดเล็กคิดน้อยเรื่องที่สุดท้ายแล้วจะเป็น 'ภรรยาอีกคน' หรือเป็นเพียง 'อนุภรรยาศักดิ์สูง' แต่คิดไม่ถึงว่าพวกนางจะมาในตอนนี้

อันที่จริงสามคนนั้นมากก็ไม่อะไรไม่ดีเสียหน่อย ถึงอย่างไรใจนาง ก็ยังอยากเป็นนายหญิงอยู่เสมอ เมื่อก่อนเหยาซืออยู่ที่กานโจวตลอด เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูต่อสุหยินผู้เฒ่าเจียงแทนนายท่าน นางจึง ไร้หนทางจะทำให้เจียงเทียนโย่วปลดเหยาซือได้ ทว่าตอนนี้เหยาซือมาแล้ว นางก็สามารถคิดหาทางทำให้นายท่านเด็ดฉันท์แล้วปลดเหยาซือได้เสียที

หากแต่สุหยินผู้เฒ่าเจียงดูเป็นคนร้ายกาจผู้หนึ่ง อีกทั้งดูเหมือนในใจ ยังมีอคติต่อนางมากอีกด้วย...

เมื่อหนีภัยมาได้และไม่มีทางปล่อยให้สุหยินผู้เฒ่าเจียงหาความผิด ของนางได้แม้แต่นิดเดียว ทว่าเจียงชิงอวี๋ต้องทนไม่ไหวแน่ ตัวนางต้องดูแล ทั้งงานในจวนทั้งเจียงฉางหนิง ย่อมละเลยเจียงชิงอวี๋อย่างเลี่ยงไม่ได้ หาก ถึงเวลานั้นสุหยินผู้เฒ่าเจียงจับผิดเจียงชิงอวี๋ได้ ทำให้นางเสียเรื่องก็ไม่ดี แล้ว

เห็นที่ควรต้องให้คนสุขุมๆ ไปติดตามอยู่ข้างกายเจียงชิงอวี๋สักคน

เพื่อคอยเตือนไม่ให้นางพูดหรือทำอะไรผิด รุ่ยเซียงเป็นคนที่ตนเชื่อถือได้ และก็มีนิสัยสุขุมหนักแน่นละเอียดถี่ถ้วน สามารถให้รุ่ยเซียงไปปรนนิบัติเจียงชิงอวี่ได้

เมื่งอี่เหนียงตัดสินใจแล้วก็เรียกรุ่ยเซียง "เจ้าเข้าไปในห้องแล้วหยิบสมุดบันทึกสิ่งของกองกลางเล่มนั้นมาให้ข้าที"

รุ่ยเซียงเองก็เป็นหนึ่งในหัวหน้าสาวใช้ข้างกายนาง แม้จะทำงานได้ไม่มีไหวพริบเท่ารุ่ยเซียง แต่อบรมสั่งสอนดีๆ ก็ใช้งานได้เช่นกัน

รุ่ยเซียงรับคำ หันหลังเดินออกประตูเรือนไป ผ่านไปราวสองถ้วยชา* ก็นำสมุดบันทึกมายื่นส่งให้เมื่งอี่เหนียงอย่างเคารพนบนอบ

เมื่งอี่เหนียงรับมาเปิดดูสิ่งที่บันทึกอยู่ด้านใน คิดว่าต้องนำของอะไรมาไว้ในเรือนปู้ฉู่อีกบ้าง เพื่อที่นายท่านเห็นแล้วจะได้พูดว่านางอ่อนหวาน สมเป็นกุลสตรี ทั้งยังทำงานเก่ง

เจียงชิงอวี่มาถึงเรือนส่วนหน้าแล้ว แต่เจียงเทียนไวยังกลับมาไม่ถึง นางมองประตูเบื้องหน้า ด้านนอกมีบ่าวชายเฝ้าอยู่เพียงสองคน นอกนั้นก็ไม่ได้เห็นเงาใครอีกแม้แต่คนเดียว

นางรู้สึกเบื่อหน่ายจึงหันหน้าไปพูดกับรุ่ยเซียงด้วยหน้าตาบูดบึ้งว่า "อี่เหนียงให้เจ้าตามข้ามาเพื่ออะไร ข้าโตปานนี้แล้ว นางยังกลัวข้าจะพูดไม่เป็นอีกหรือ"

นางเพิ่งอายุครบสิบห้าเมื่อต้นฤดูใบไม้ผลิ กล่าวถึงอายุก็สามารถมองหาสามีได้แล้ว แต่รุ่ยเซียงกลับรู้สึกว่สมองของคุณหนูของผู้นี้

* หนึ่งถ้วยชา เป็นคำเปรียบ หมายถึงช่วงเวลาที่ยาวนาน บางตำรากล่าวว่าเทียบได้กับเวลาประมาณ 10-15 นาที

โตไม่ตามอายุเสียเลย

ทว่าวาจาหลบหลู่เบี่ยงสูงเยี่ยงนี้นางจะกล่าวพูดออกมาได้อย่างไร จึงยิ้มพลางกล่าวว่า "คุณหนูรองเจดีย์ฉลาดออกปานนี้ ทำเรื่องใดได้ไม่ดีบ้างเล่า อีเหินยววจใจในตัวท่านมาก แต่อีเหินยวเห็นว่ามีบ่าวพูดและทำอะไรไม่เป็น ถึงได้บอกให้บ่าวติดตามเรียนรู้จากท่านเจ้าค่ะ"

ถ้อยคำเย็นยอนนี้ทำเอาเจียงชิงอวีดีใจยิ่ง จึงยิ้มแยมแจ่มใสขึ้นมาทันที "เจ้าพูดได้ถูกต้อง ข้าก็รู้สึกว่าคุณฉลาดมากเช่นกัน"

รุ่มเยี่ยงเอออออกคล้อยตามด้วยใบหน้ายิ้มๆ หางตาเหลือบเห็นเจียงเทียนไยวเดินนำองครักษ์ไม่กี่คนเข้าประตูมาก็รีบกระซิบบอกเจียงชิงอวี "คุณหนูรอง นายท่านกลับมาแล้วเจ้าค่ะ"

เจียงชิงอวีหันหน้าไปก็เห็นเจียงเทียนไยวจริงๆ นางจึงก้าวเท้าวิ่งไปหยุดเบื้องหน้าเขาด้วยท่าทางสดใสมีความสุข ยิ้มพลางเอ่ยเรียก "ท่านพ่อ"

ท่าทางเจียงชิงอวีมีความองอาจคล้ายเจียงเทียนไยวอยู่หลายส่วน ในบรรดาบุตรสาวบุตรชายก็มีนางที่หน้าตาเหมือนเขาที่สุด รวมถึงนิสัยก็ด้วย ล้วนแต่ตรงไปตรงมา อ้อมค้อมไม่เป็น ดังนั้นเจียงเทียนไยวจึงชอบนางมาก

"โยเจ้ามาอยู่ที่นี่" เจียงเทียนไยวบอกให้องครักษ์ด้านหลังถอยไป จากนั้นก็ถามเจียงชิงอวี "มารอข้าหรือ"

เขานรณารมณ์เท่านั้นเจียงชิงอวียังคงมี จึงยิ้มพลางกล่าวว่า "เจ้าคะ วันนี้ทั้งวันข้าไม่ได้เห็นท่านพ่อ ก็ให้รู้สึกแปลกๆ ในใจ คาดว่ายามนี้ท่านน่าจะกลับมาแล้ว เลยตั้งใจมายืนรอท่านที่นี่"

กับคนที่เจียงชิงอวีชอบ นางยังคงรู้จักเจรจา ทว่ากับคนที่นางไม่ชอบ วาจาที่กล่าวออกมาก็ล้วนเป็นถ้อยคำถากถางดูแคลน

เจียงเทียนโยวไต้ยิ่นกียินดียิ่ง รู้สึกว่าบุตรสาวของตนทั้งน่ารัก ทั้งตัญญู จึงมีรอยยิ้มแก้มเหลืองหน้า "ดีๆ นับว่าความเอ็นดูที่ข้ามีต่อเจ้า มิได้เสียเปล่า"

จากนั้นก็ถามนางอีกว่า "อยากได้อะไรหรือไม่ ขอแค่บอกออกมา ข้า จะให้ทุกอย่าง"

เจียงซิงอวี้นึกดู แต่ยังคงนึกไม่ออกว่าตอนนี้ควรขอสิ่งใด อีกทั้งในใจ ยังคิดถึงเรื่องที่เมิ่งอี่เหนียงกำชับนางเมื่อครูนี้นิ่งตอบว่า "รอข้าสักได้ว่า อยากได้อะไรค่อยมาบอกท่านนะเจ้าคะ ตอนนี้พวกเราไปหาอี่เหนียงกัน ก่อนเถิด" พูดพลางจึงมือเจียงเทียนโยวออกเดิน

ร่ายเซียงที่เย็นอยู่ข้างๆ ลอบถอนหายใจ

ที่สุดแล้วคุณหนูรองผู้นี้ก็ยังคงตรงไปตรงมาราวหนูวิ่งในกระบอกไม้ไผ่* ลืมเรื่องที่เมิ่งอี่เหนียงมอบหมายไปจนหมด ข้ายังเหมือนจะก่อเรื่องยุ่งอีกแล้ว

ร่ายเซียงรีบก้าวออกมาทูลว่า "นายท่าน คุณหนูรอง ยามนี้ อี่เหนียงมิได้อยู่ที่เรือนอีซุนเจ้าค่ะ"

เจียงซิงอวี้นึกในใจว่า...เจ้าพูดเหลวไหลอะไร อี่เหนียงมิใช่อยู่ที่ เรือนปี่อู่หรือ

กำลังจะอ้าปากพูด เจียงเทียนโยวกลับชิงถามออกมาก่อน "อี่เหนียง อยู่ที่ใด"

รอให้นายท่านถามคำถามนี้อยู่พอดีเสีย

ร่ายเซียงโล่งใจ รอยยิ้มบนหน้าดูมากขึ้นสองส่วน "เรียนนายท่าน ยามนี้ อี่เหนียงอยู่ที่เรือนปี่อู่เจ้าค่ะ เรือนปี่อู่เป็นเรือนที่จะให้คุณหนูสามพัก

* หนูวิ่งในกระบอกไม้ไผ่ เป็นคำอุปมาถึงความตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อม

อี่เหนียงกังวลว่าบ่าวไพร่จะเก็บกวาดไม่เรียบร้อย เมื่อกลางวันหลังให้ผู้ดูแลที่มีรายงานการทำงานในโรงปรีกษางานแยกย้าย นางกลับไปกินอาหารอย่างเร่งรีบได้ไม่กี่คำ ยังไม่ทันได้พักก็รีบไปเรือนปู้ถู่ทันทีเพื่อคอยดูบ่าวไพร่เก็บกวาดด้วยตนเองเจ้าคะ"

อันที่จริงเมื่่อเหนียงเพิ่งจะไปเมื่อครู่นี้เอง ทว่านางมีฐานะเป็นสาวใช้ อย่างไรก็ตามต้องพูดถึงเจ้านายของตนในทางที่ดี ทำให้เจ้านายพอใจแล้ว ตนเองก็จะได้ประโยชน์ไม่น้อย

ทางหนึ่งเจียงเทียนโย่วก็ทอดถอนใจว่าเมื่่อเหนียงดีต่อพวกสุนัขผู้เฒ่าเจียงจากใจจริง ทางหนึ่งก็ปวดใจที่เมื่่อเหนียงต้องทำงานตรากตรำ จึ่งจูงมือเจียงชิงอวี๋พลางเอ่ยว่า "พวกเราไปดูอี่เหนียงของเจ้าที่เรือนปู้ถู่กัน"

ครั้นมาถึงเรือนปู้ถู่ก็เห็นเมื่่อเหนียงกำลังร้องบอกให้สาวใช้นำจานประดับท่าจากหยกเขียวสลักลายนกและดอกพุดตานซึ่งฐานวางทำจากไม้ประดู่ไปวางไว้บนชั้น

ได้ยืนสาวใช้ที่ด้านนอกบอกว่านายท่านกับคุณหนูรองมา เมื่่อเหนียงจึงรีบหันมา เห็นเจียงเทียนโย่วก้าวเท้าข้ามธรณีประตูเดินเข้ามาในห้องแล้ว

เจียงเทียนโย่วอายุสี่สิบต้นๆ เขาเป็นทหาร จึ่งมีบ้างบางครั้งที่ทำอารมณ์ไม่ดีนัก อีกทั้งคิ้วดาบและดวงตาที่เป็นประกายก็ดูทรงพลังยิ่งยามนี้เดินเข้ามาอย่างองอาจผึ่งผายก็ให้ความรู้สึกยิ่งใหญ่อาภัพอยู่หลายส่วน

เมื่่อเหนียงยอบตัวคารวะเขา บนใบหน้ายิ้มยิ้มอ่อนหวาน "นายท่าน กลับมาแล้วหรือเจ้าคะ"

เจียงเทียนโยวกุมมือนางไว้พลางมองด้วยสายตาเป็นห่วงเป็นใย "เมื่อครูได้ยินสาวใช้บอกว่าเจ้ายังไม่ทันได้กินอาหารกลางวันดี ๆ ก็มาง่วนกับงานที่นี้แล้ว? กว่าพวกท่านแม่จะมาถึงก็อีกตั้งสองสามวัน เจ้าไม่ต้องรีบร้อนถึงเพียงนี้ สุขภาพของตนเองเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด" ก่อนถามนางอีกว่า "เหนื่อยหรือไม่"

ทั้งๆ ที่เป็นทนายหาญแท้ๆ กลับเอ่ยวาจาเอาใจใส่ผู้อื่นเป็น เมื่องอหนึ่ง พลับรู้สึกรอบอุ้มหัวใจ

ในครานั้นเมื่องอหนึ่งพึงใจในตัวเจียงเทียนโยวจากใจจริง นางจึงขึ้นเตียงเขาโดยปราศจากความลังเล ทั้งๆ ที่เขาอายุมากกว่านางถึงสิบกว่าปี ซ้ำยังเป็นพี่ชายบุญธรรมของนาง

7

พ่อลูกพบหน้า

ในขณะที่เมืงอี่เหนียงกับเจียงเทียนโย้วกำลังคุยกัน เจียงชิงอวี้กลับมองดูจานหยกประดับใบนั้นรวมถึงสิ่งของที่วางอยู่บนโต๊ะ

กระถางหยกบรรจุดอกไม้ถึง ฐานปักดอกไม้แก้วผล็อยใบบัวเตากำยานลงยาสามขา ทั้งหมดล้วนบรรจุอยู่ในกล่องไม้พะยุง แต่ละอย่างล้วนเป็นของดี

เหล่านี้เป็นของที่เจวางประดับในเรือนปู้

แม้ว่าในเรือนจินอวินของเจียงชิงอวี้จะมีของดีอยู่เช่นกัน ทว่ามองเห็นของเหล่านี้แล้ว นางก็ยังคงรู้สึกตาร้อน

เจียงชิงห่วนเป็นแค่เด็กจากชนบทผู้หนึ่ง ได้ยินว่าซุกซนราวเด็กชายนางจะรู้จักชื่นชมของเหล่านี้หรือ มอบของเหล่านี้ให้นางนับเป็นการเสียของโดยแท้

เจียงชิงอวี้กลอกลูกตาเล็กน้อย แล้วนางก็วิ่งไปดิ่งแขนเสื้อ

เจี๊ยงเทียนโย้วพลงออกอ้อน "ท่านพ่อ ท่านดูสิเจ้าคะว่าอีเหนียงไม่รักข้าเลยสักนิด"

เจี๊ยงเทียนโย้วกำลังฟังเมื่งอีเหนียงเล่าว่านางเรียกช่างตัดเสื้อมาตัดชุดใหม่ให้ฮูหยินผู้เฒ่าเจี๊ยง นายหญิง และคุณหนูสามหลายชุด อีกประเดี๋ยวจะเรียกให้เขาไปดู จู่ๆ ได้ยินเสียงคับข้องใจของเจี๊ยงชิงอวี้ เขาก็ถามยิ้มๆ "อีเหนียงของเจ้ามิใช่รักเจ้าที่สุดหรือ โยเจ้าจึงพูดเช่นนั้น"

เจี๊ยงชิงอวี้จึงชี้ของบนโต๊ะพลงว่า "ท่านพ่อดูสิเจ้าคะ ของดีเหล่านี้ อีเหนียงไม่เคยให้ข้ามาก่อนเลย ล้วนแต่จะให้น้องหญิงสามทั้งหมด อีเหนียงรักแต่นาง ไม่รักข้า"

คำพูดกระเจ้ากระงอดเหมือนเด็กๆ ทำเอาเจี๊ยงเทียนโย้วได้ยินแล้วหัวเราะลั่นขึ้นมา

เมื่งอีเหนียงรู้สึกว่ครวญบุตรสาวของตนมีการเรียนรู้ในที่สุด ในใจนึกปลื้มแต่ภายนอกกลับดูอีกฝ่าย "เด็กคนนี้พูดเหลวไหลอะไรกัน ทำให้ท่านพ่อเจ้าเห็นเรื่องขายหน้าแล้ว น้องหญิงสามของเจ้าเพิ่งจะมาที่นี่ ข้ายอมต้องจัดเตรียมเรื่องทุกอย่างให้นางอย่างเรียบร้อย" ทั้งยังอบรมอีกว่า "เจ้าเป็นพี่สาวก็ควรยอมน้องหญิงสามของเจ้าสิ จะมาจิกฉานางได้อย่างไรกัน"

เจี๊ยงชิงอวี้ฟังแล้วก็เบะปากทันใด

เจี๊ยงเทียนโย้วจึงโบกมือ ก่อนกล่าวกับเมื่งอีเหนียง "ข้าไม่ชอบได้ยินคำพูดเยี่ยงนี้ หากอยากได้สิ่งใดก็ควรหามาด้วยตนเอง จะรอผู้อื่นยกให้ได้อย่างไร อีกอย่างอวี้เจี๊ยงก็อายุมากกว่านางแค่ปีเดียว ไม่จำเป็นต้องยอมให้นางทุกอย่าง" จากนั้นก็มองไปยังเจี๊ยงชิงอวี้ "ของพวกนี้ เจ้าชอบขึ้นใด"

"ข้าขอบทั้งหมดเลยเจ้าคะ" เจียงชิงอวี่ได้ยินดังนั้นก็ดีใจ "พวกของบนชั้นวางวัตถุโบราณในเรือนข้าล้วนวางมาหลายปีแล้ว เห็นทุกวันก็เบื่อแทบตาย ของเหล่านี้ไปเปลี่ยนได้พอดี"

"เหล่านี้เป็นของที่ข้าตั้งใจเลือกออกมาวางไว้ที่นี่ เจ้าเอาไปหมดในเรือนคุณหนูสามจะวางอะไรเล่า" เมิ่งอี่เหนียงรีบวางท่าเป็นคนดี "เลือกไปชิ้นเดียวพอ"

เจียงชิงอวี่กลับไม่ยอม ดึงแขนเสื้อเจียงเทียนโย่วพลงแกว่งไปมา ไม่หยุด ร้องเรียกด้วยท่าทางกระเจ้ากระดอดอดอ่อน "ท่านพ่อเจ้าคะ"

เจียงเทียนโย่วรักบุตรสาวผู้นี้ปานดวงใจ นางร้องขอเสียงอ้อยเช่นนี้ เขาก็โบกมือในทันที "ในเมื่ออวี่เจียชอบก็ให้นางไปหมดนั่นเถอะ ส่วนที่นี้เลือกของในห้องเก็บของมาวางสักสองสามชิ้นก็หมดเรื่องแล้ว"

เขาพูดถึงขั้นนี้แล้ว เมิ่งอี่เหนียงจึงตอบรับไปอย่างคล้อยตาม ทว่ายังคงกล่าวอึมๆ ว่า "นายท่านไม่ควรตามใจอวี่เจียเยี่ยงนี้ไปตลอดนะเจ้าคะ ถ้าปล่อยให้นางกระทำตามอำเภอใจโดยไม่เกรงกลัวกฎระเบียบ วันหน้าเจอคนที่ไม่ตามใจนางขึ้นมา นางจะทำอะไร เกรงว่าคงจะทนไม่ไหว"

นี่คือเท่ากับฟ้องเจียงเทียนโย่วไว้ล่วงหน้าแล้ว อย่างไรก็ตามเมิ่งอี่เหนียงก็ไม่รู้ว่าสุหนินผู้เฒ่าเจียงจะชอบเจียงชิงอวี่ที่เป็นหลานสาวหรือไม่

ทว่าเจียงเทียนโย่วไม่เข้าใจความหมายที่ซ่อนอยู่ในคำพูดของเมิ่งอี่เหนียงโดยสิ้นเชิง จึงพูดอย่างเปิดเผยไม่คิดมาก "บุตรสาวของข้าขายินดีจะตามใจเยี่ยงนี้ไปตลอด วันหน้ายังจะหาสามีดีๆ ให้นางด้วย ใครกล้าไม่ตามใจนาง ข้าก็จะหยิบฉวยไปเยือนถึงที่"

ฟังดูเป็นบิดาที่ดีจริงๆ

เมื่อก่อนนี่ฉันน้อยๆ ก่อนเปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่นกับเขา

"วันนี้ฉันน้อยได้ยินคนที่หัวหน้าองค์กรส่งมารายงานว่าพวก
สหิณผู้เฒ่าจะมาถึงเมืองหลวงในอีกสองวัน ฉันน้อยนับวันดูแล้ว วันนั้น
ตรงกับวันหยุดของนายท่านพอดี สหิณผู้เฒ่ามาเมืองหลวงเป็นครั้งแรก
ท่านเองก็ไม่ได้พบนางนานหลายปี ตามความเห็นของฉันน้อย พอถึงวันนั้น
ท่านออกไปต้อนรับสหิณผู้เฒ่าที่นอกเมืองด้วยตนเองเป็นอย่างไรเจ้าคะ
ส่วนฉันน้อยจะพาหญิงรับใช้ทั้งเด็กทั้งชราในจวนไปรอต้อนรับสหิณผู้เฒ่า
นายหญิง และคุณหนูสามอยู่ตรงกำแพงกันที่เรือนส่วนหน้า"

พูดถึงตรงนี้ นางก็ลั่นทำท่าทางไม่สบายใจออกมา "ฉันน้อยทราบว่
ในใจสหิณผู้เฒ่านี้ก่ต่าหิฉันน้อยมาตลอด ไม่รู้ว่าจะยินดีเห็นฉันน้อยอีกครั้ง
หรือไม่ ตอนที่ผิงเกอลิ้นใจ อย่างไรฉันน้อยก็ไม่ควรตามนายท่านกลับไปด้วย
เลย กลายเป็นว่าทำให้สหิณผู้เฒ่ากับนายหญิงคิดว่าฉันน้อยหมายปองฐานะ
ภรรยาอีกคน อันที่จริงขอเพียงได้อยู่ด้วยกันกับนายท่าน ไม่ว่าในฐานะใด
ฉันน้อยก็ไม่ถือสา แม้เป็นเพียงสาวใช้ ฉันน้อยก็จะไม่ตัดพ้อสักครั้งคำ"

เดิมทีเจียงเทียนโยวก็เป็นนักรบ ในใจไม่มีความคิดลดเลี้ยวมากมาย
เพียงนั้น อีกทั้งเนื่องจากพี่ชายของเมื่อก่อนตายเพราะช่วยเหลือเขาไว้ ในใจเขา
จึงรู้สึกอายต่อนางตลอดมา รู้สึกว่าติดค้างนางมากมายนัก ตอนนี้ได้ยิน
นางพูดเช่นนี้ เขาก็กุมมือนางไว้พาลางพูดเสียงอ่อนโยน "เรื่องในตอนนั้น
จะต่าหิเจ้าได้อย่างไร เรื่องของผิงเกอพูดได้เพียงว่าเป็นชะตาของเขา เจ้า
ไม่ต้องโทษตนเองหรอก"

ในตอนนั้นเมื่อก่อนตั้งครรว์ เจียงเทียนโยวอยากมอบฐานะ
ให้แก่นาง จึงพานางกลับไปบ้านเกิดเพื่อเรียนเรื่องนี้ต่อสหิณผู้เฒ่าเจียง

เดิมที่ฮุนยีนผู้เฒ่าเจียงรับเมิ่งอี่เหนียงเป็นบุตรสาวบุญธรรมอยู่ก่อนแล้ว เจียงเทียนโย่วจึงนับเป็นพี่ชายบุญธรรมของนาง ดังนั้นเมื่อทั้งสองคบหากัน กะทันหัน ข้าเมิ่งอี่เหนียงก็มีครรภ์แล้ว นี่นับว่ามีความสัมพันธ์ทางกาย กันแล้ว ฮุนยีนผู้เฒ่าเจียงจึงโมโหมาก บริภาษเจียงเทียนโย่วที่คุกเข่าอยู่ เบื้องหน้าตนอย่างหนัก ถึงขั้นปาถ้วยชาแตกไปใบหนึ่ง ทำให้เจียงฉางผิง ที่หลบอยู่ในห้องติดกันสะดุ้งตื่น

เด็กอายุไม่กี่ขวบรู้สึกกลัวจึงร้องไห้จ้าพลางวิ่งเข้าเปล้าออกมาข้างนอก กว่าจะหาตัวเจอก็พบว่าไปนอนอยู่ในน้ำเย็นเฉียบที่หลังเรือนแล้ว แม้จะ ช่วยกลับมาได้แต่วันถัดมาก็ไข้ขึ้นสูงอยู่ดี ถึงเชิญหมอมาตรวจก็ไม่สามารถ ช่วยชีวิตไว้ได้

ฮุนยีนผู้เฒ่าเจียงยิ่งโมโหนักกว่าเก่า

หลานชายคนโต ทั้งยังเป็นหลานที่ตนเลี้ยงมากับมือ จู่ๆ ก็ตายไป เช่นนี้จะไม่โมโหได้อย่างไร นางจึงไล่เจียงเทียนโย่วกับเมิ่งอี่เหนียงไปทันที และไม่ให้กลับมาอีก

ทว่าที่สุดแล้วก็เป็นบุตรชายในอุทรของตนเอง ภายหลังเจียงเทียนโย่ว กลับไปขอขมาหลายหนเข้า ฮุนยีนผู้เฒ่าเจียงก็หายโมโหแล้ว แต่ไม่ว่า อย่างไรก็ยังคงไม่อยากพบหน้าเมิ่งอี่เหนียงอีก

เมิ่งอี่เหนียงเองก็รู้ว่าในใจฮุนยีนผู้เฒ่าเจียงจะต้องไม่ชอบนาง อย่างแน่นอน ที่แล้วมาต่างฝ่ายต่างอยู่ห่างกันไกลจึงไม่มีเรื่องอะไร แต่ ตอนนีฮุนยีนผู้เฒ่าเจียงจะมาเยือน นางเองก็ห้ามปรามไม่ได้ ทำได้เพียง แสดงความอ่อนแอและโทษตนเองให้เจียงเทียนโย่วดูเท่านั้น

อย่างน้อยก็ต้องทำให้เจียงเทียนโย่วคิดว่านางละอายใจต่อเรื่องนี้

เป็นอย่างมากมาตลอด วันหน้าเมื่อสูหยินผู้เฒ่าเจียงเอ๋ยถึงเรื่องนี้ต่อหน้าเขา
เขาจะได้ปกป้องนาง

คณะของเจียงชิงหว่านเดินทางมาได้เดือนกว่า ในที่สุดพຽງนี้ก็จะได้
เข้าเมืองหลวงแล้ว

เหยาซือปรณนัปติสูหยินผู้เฒ่าเจียงกินอาหารเย็นเสร็จ และสนทนา
สัพเพเหระกับนางอีกครູ່หนึ่งถึงได้กลับห้องของตนเอง เจียงชิงหว่านเองก็
ตามกลับห้องด้วย

เนื่องจากวันนี้ในโรงเตี๊ยมนี้เหลือห้องเพียงสองห้อง สูหยินผู้เฒ่าเจียง
จึงพักในห้องหนึ่ง ส่วนเหยาซือกับเจียงชิงหว่านก็พักด้วยกันอีกห้อง

ในห้องจุดเทียนไว้เล่มหนึ่ง เหยาซือเห็นว่าสว่างไม่พอจึงใช้เงินผิงไป
ขอเทียนจากผู้ดูแลโรงเตี๊ยมมาเพิ่มอีกหลายเล่ม แล้วจุดให้สว่างทั้งหมด

แม้จะเพิ่ยามหนึ่ง* แต่ตอนกลางวันเร่งเดินทางมาทั้งวัน ใครจะ
ไม่เหนื่อยบ้าง ล้วนแต่อยากขึ้นเตียงพักผ่อนกันเร็วๆ ทั้งนั้น แต่เห็น
เหยาซือไม่มีท่าทีจะพัก กลับใช้ให้เงินผิงเปิดหีบเสื้อผ้า หยิบเสื้อผ้าแต่ละตัว
ออกมาทาบบนร่างพลางถามเงินผิงว่านางสวมตัวใดแล้วดูดี

เจียงชิงหว่านมองดูเหยาซือ

คนอายุสามสิบห้าสามสิบหกปีเช่นนี้ ในใจย่อมมีเรื่องมากมาย
หน้าตาก็ดูค่อยๆ อมทุกข์มากขึ้น สองคิ้วตกลง หางตาและมุมปากก็มี
รอยตีนกา

เจียงชิงหว่านรู้สึกทรมานใจอยู่บ้าง

* ยามหนึ่ง คือช่วงเวลา 19.00 น. ถึง 21.00 น.

ตลอดทางมานี้เหยาซื้อพูดเรื่องที่ว่าเจียงเทียนโยวทรยศนางอย่างไรให้ตนฟังไม่น้อยครั้ง ในใจจึงพลอยมีความแน่ใจต่อเขาไปด้วย ทว่าวันพรุ่งนี้ต้องพบกับบุรุษผู้นั้นแล้ว เหยาซื้อกลับยังมัวเลือกเสื้อผ้าด้วยความตื่นเต้นเป็นกังวลอยู่ตรงนี้เสียได้

"เจ้าดูซิ ตัวนี้เป็นอย่างไร"

มือเหยาซื้อถือเสื้อผ้าหน้าสีชมพูปักลายดอกเหมยและดอกไผ่ถึงมองออกได้ว่าเสื้อผ้าหน้าตัวนี้เข้ามาพอสมควรแล้ว ข้ายังมีเสื้อผ้าใหม่ที่ดีมากนัก

พอลามดูก็ได้คำตอบว่ามันถูกตัดมาตั้งแต่สมัยที่เหยาซื้อกับเจียงเทียนโยวแต่งงานกันใหม่ๆ อย่างที่คิดไว้ นับดูก็เกือบจะยี่สิบปีแล้ว แต่ยังเก็บรักษาไว้ได้ดีเพียงนี้ เห็นได้ชัดว่าในใจเหยาซื้อเห็นคุณค่าของเสื้อผ้าหน้าตัวนี้มากเพียงใด

จินผิงรู้ความเป็นมาของเสื้อผ้าหน้าตัวนี้เช่นกัน ดังนั้นจึงชมว่าดีไม่หยุดปาก ข้ายังบอกอีกว่า "รอวันพรุ่งนี้นายท่านได้เห็นนายหญิงสวมมันจะต้องนึกถึงภาพเหตุการณ์ความรักใคร่ตอนที่แต่งงานกับนายหญิงได้ในทันทีเจ้าคะ"

เหยาซื้อได้ยินก็ยินดียิ่ง แม้จะดูจินผิงว่าพูดเหลวไหล แต่นับใบหน้านางก็เลื่อนไปด้วยรอยยิ้ม ข้ายังสวมเสื้อผ้าหน้าตัวนั้นลงบนร่างทันที

ทว่าอย่างไรก็เป็นคนอายุสามสิบห้าสามสิบหกปีแล้ว อีกทั้งดูแลตนเองได้ไม่ได้นัก การสวมชุดสีชมพูที่ดูอ่อนเยาว์บอบบางเช่นนั้นอย่างไรก็ไม่ค่อยเหมาะ

หากปัจจุบันเจียงเทียนโยวกับเหยาซื้อมีความสัมพันธ์สนิทแนบแน่น

อยู่ คงไม่เป็นไรหากเหยาซื้อจะสวมเสื้อผ่าหน้าตัวนี้ เพราะถึงอย่างไรในใจเจียงเทียนโยวก็จะเห็นว่าไม่ว่านางสวมใส่ชุดใดก็ล้วนเป็นคนที่น่ามองที่สุดในโลก แต่เห็นได้ชัดยิ่งว่าปัจจุบันในใจเจียงเทียนโยวหาได้มีเหยาซื้ออยู่

สามีภรรยาแยกจากกันหลายปี ยามปกติในจดหมายก็ไม่เคยเอ่ยถึงนาง จะไปมีความรักความผูกพันต่อกันได้สักกี่ส่วน ถึงเวลานั้นต่อให้เหยาซื้อสวมเสื้อผ่าหน้าตัวนี้ด้วยความคาดหวังเต็มเปี่ยม กลับเป็นไปได้มากกว่าจะต้องพบกับความเสียใจ

สำหรับเรื่องที่จดจำไว้ในใจมีสืมเลือนโดยคิดว่าอีกฝ่ายก็จะเป็นเช่นเดียวกัน แต่ในความจริงอีกฝ่ายได้หลงลืมไปนานแล้ว นี่ช่างเป็นเรื่องที่น่าเศร้าโดยแท้

เจียงชิงหว่านคิดแล้วก็ยกนิ้วชี้อกเสื้อพลางกล่าว "ท่านแม่ ตรงนี้มีคราบน้ำมันเจ้าค่ะ"

มีคราบน้ำมันอยู่จุดหนึ่งจริงๆ อันที่จริงหากไม่ดูดีๆ ก็มองเห็นไม่ชัดเจน แต่ตอนนี้เจียงชิงหว่านไม่อยากจะเหยาซื้อสวมเสื้อตัวนี้จึงจ้องใจชี้ออกมา

เหยาซื้อได้ยินก็ก้มหน้าลงมอง จากนั้นก็หยิบผ้าเช็ดหน้าทำท่าจะเช็ดคิดไม่ถึงว่าตรงอกเสื้อจะเกิดรอยยับขึ้นมา

เหยาซื้อขมวดคิ้ว พึมพำอย่างทำอะไรไม่ถูกอยู่บ้าง "ทำอย่างไรดี ถ้าไม่สวมเสื้อตัวนี้ พรุ่งนี้แม่จะสวมอะไร"

เจียงชิงหว่านไปดูเสื้อผ้าในหีบ จากนั้นก็ยื่นมือไปหยิบเสื้อผ่าหน้าสีน้ำเงินแกมม่วงปักลายดอกอิงซุน* และกระโปรงจีบเล็กสีฟ้าจางออกมา ก่อนกล่าวว่า "ข้ารู้สึกว่าคุณเสื้อชุดนี้ดียิ่ง"

* ดอกอิงซุน หมายถึงดอกวินเทอร์ จัสมิน (Winter Jasmine) ซึ่งเป็นดอกไม้สีเหลืองที่ผลิบานในช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิ

เหยาชื่อมีรูปโฉมงามหมดจด ผิวก็ขาวสะอาด เหมาะกับสี่เรียบๆ
ที่ดูนุ่มนวลเช่นนี้

ยามนี้เหยาชื่อกำลังไม่แน่ใจ ครั้นได้ยินที่เจียงชิงหว่านพูดก็ลองสวมดู
ตามคำแนะนำ

ก่อนพบว่าชุดนี้เหมาะกับนางมากจริงๆ

เหยาชื่อส่องค้นช่องดูตนเองแล้วรู้สึกพอใจมาก หลังจากลองชุดอื่น
อีกสองสามครั้งก็ยังคงรู้สึกกว่าชุดนี้ดีที่สุด

เช้าวันรุ่งขึ้นเหยาชื่อก็ตื่นมาสวมเสื้อผ่าหน้าสีน้ำเงินแกมม่วงปักลาย
ดอกอิงซุนและกระโปรงจีบเล็กสีฟ้าจาง เสร็จแล้วก็ใช้ให้จิ้นผิงเกล้าผม
ทรงดอกท้อตูม ก่อนปักเงินประดับโมราแดงที่เจียงชิงหว่านเป็นคน
เลือกให้ ผัดแบ่งแต่มชาดบางๆ แล้วถึงออกไปที่ห้องของฮูหยินผู้เฒ่าเจียง
พร้อมกับเจียงชิงหว่าน

ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงเพิ่งจะล้างหน้าหวีผมเสร็จ พอเห็นเหยาชื่อ บนใบหน้า
ก็เผยสีหน้าตกตะลึงออกมา

เมื่อก่อนเหยาชื่อใช้เครื่องประทีปโฉมน้อยครั้งนัก เสื้อผ้าก็เพียงสวม
ตามสะดวก พอวันนี้ตั้งใจแต่งตัวประทีปโฉมขึ้นมากลับดูอ่อนหวานเรียบร้อย
มากจริงๆ

ทว่าฮูหยินผู้เฒ่าเจียงไม่เคยเอ่ยชมเหยาชื่อมาแต่ไหนแต่ไร จึงมิได้พูด
อันใด เพียงพยักหน้าแล้วบอกให้เถาเยี่ยกับจิ้นผิงไปยกอาหารเข้ามาจาก
ข้างล่าง

กินอาหารเข้าและดื่มชากันเสร็จแล้ว ทุกคนก็ลงไปขึ้นรถม้า

ครั้นสายมากแล้ว ยังอยู่ห่างจากเมืองหลวงอีกราวสิบห้านี้ ห้าหน้า
องค์รัชชกับบอกให้หยุดรถ แล้วมาเรียนสุหิณผู้เฒ่าเจียงด้วยความเคารพ
นบনอบว่า "สุหิณผู้เฒ่า นายท่านออกจากเมืองมาต้อนรับท่านด้วยตนเอง
แล้วขอรับ"

8

มาถึงจวนป้อ

ครั้งล่าสุดที่เจียงเทียนโย่วกลับไปกานโจวคือเมื่อสามปีก่อน ดังนั้น
ฮุ่ยฉินผู้เฒ่าเจียงจึงไม่ได้พบเขามาสามปีแล้ว

ฮุ่ยฉินผู้เฒ่าเจียงมีบุตรชายและบุตรสาวอย่างละคน ในใจจึงหวนหา
บุตรชายเพียงคนเดียวผู้นี้ เมื่อได้ยินหัวหน้าองค์กรบอกว่าเจียงเทียนโย่ว
อยู่ข้างนอก จึงรีบบอกให้เถาเยี่ยประคองนางลงรถม้า

ชั่วขณะนั้นฮุ่ยฉินผู้เฒ่าเจียงก็เห็นเจียงเทียนโย่วเร่งฝีเท้าเดินออกมา
จากศาลาที่คนสัจจวจใช้พักเหนื่อยทางด้านข้าง ก่อนจะคุกเข่าสองข้างลง
ตรงเบื้องหน้านาง

"ท่านแม่!" เจียงเทียนโย่วร้องเรียก จากนั้นก็หมอบลงโขกศีรษะ
อย่างแรง "ลูกออกตัญญู หลายปีมานี้ไม่สามารถอยู่ปรนนิบัติท่านได้!"

เจียงเทียนโย่วแม้จะเป็นคนหยาบกระด้าง แต่ยังคงกตัญญูต่อ
ฮุ่ยฉินผู้เฒ่าเจียงเป็นอย่างมาก

ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงเริ่มสับสนมาก นางก้มตัวลงก่อนยื่นมือไปประคองให้เจียงเทียนไวย่ลุกขึ้น กล่าวทั้งน้ำตาคลอว่า "ไม่ได้พบเจ้าหลายปีแล้ว รีบมาให้แม่ดูเจ้าที" นางมองดูเขาอย่างละเอียด ซ้ำยังยกมือลูบหน้าอีกฝ่าย จากนั้นก็เอ่ยว่า "ดูเหมือนจะผอมลงกว่าครั้งก่อนที่แม่พบเจ้า"

ขณะที่เจียงชิงห่วนกำลังถูกจินผิงประคองลงรถม้า นางกวาดสายตามองไปก็เห็นเจียงเทียนไวย่ที่มีรูปร่างสูงใหญ่กำยำ ล่ำสันราวกับโคเถิก... ถึงเพียงนี้แล้วฮูหยินผู้เฒ่าเจียงยังบอกว่าเขาผอมอีกหรือ

นางหันกลับไปประคองเหยาซืออย่างหมดคำจะพูด

เมื่อครู่ขณะรู้ว่าเจียงเทียนไวย่อยู่ข้างนอก เหยาซือก็นั่งตัวตรงขึ้นมาทันทีถามเจียงชิงห่วนกับจินผิงไม่หยุดว่าผมนางยู่หรือไม่ เครื่องประทีปโฉมบนหน้าหลุดหรือไม่ ซ้ำยังก้มหน้าลงดั่งสาบเลือดหลายหนด้วยกลัวจะมีรอยยับมองออกได้ว่านางประหม้าย

เจียงชิงห่วนและจินผิงปลอบเหยาซือไปหลายรอบ นางถึงได้ค่อยๆ คลายความประหม้ายลง ทว่าที่สุดแล้วยังคงบอกให้จินผิงประคองเจียงชิงห่วนลงรถม้าไปก่อน

ยามนี้เจียงชิงห่วนกำลังกุมมือของเหยาซือ รู้สึกได้ว่าร่างนางกำลังสั่นเทา

เจียงชิงห่วนถอนหายใจในใจ

ไม่รู้เหมือนกันว่าเมื่อก่อนเจียงชิงห่วนนั้นเป็นคนเช่นไร ทว่าในเมื่อสามารถทำให้เจียงเทียนไวย่โปรดปรานนางเพียงผู้เดียวมาได้นานหลายปี เป็นเพียงอนุภรรยาผู้หนึ่งยังสามารถกุมอำนาจดูแลงานในจวนได้ เกรงว่าฝีมือคงไม่ธรรมดา คนอย่างเหยาซือจะต้องมีใช้คู่ต่อสู้ของนางแน่นอน

เกรงว่าชีวิตที่จวนหย่างข้างป้อในภายหน้าของพวกข้าสองแม่ลูก คงไม่ดีนัก

ในใจคิดเช่นนี้ แต่เจียงชิงหว่านยังคงกุมมือของเหยาซือไว้พลาง เดินหน้าไปด้วยกัน

ฮุหยินผู้เฒ่าเจียงกับเจียงเทียนโยวสองแม่ลูกยังจับมือคุยกันอยู่ในดวงตาของแต่ละฝ่ายต่างดูเหมือนจะมีน้ำตา

เหยาซือมองสามีที่ไม่ได้พบกันหลายปี อยากจะเข้าไปคุยเสียแต่วันนี้ แต่กลับถูกเจียงชิงหว่านดึงตัวไว้

ดูจากท่าทางพวกเขาสองแม่ลูกแล้ว เกรงว่าผู้เฒ่าอยากจะเข้าไปแทรกได้อีกทั้งฮุหยินผู้เฒ่าเจียงก็เป็นคนแข็งกร้าว ย่อมไม่ชอบให้มีใครไปขัดจังหวะ การพบกันของแม่ลูกที่ต่างฝ่ายต่างกำลังตื่นเต้นพลุ่งพล่านเช่นยามนี้อย่างแน่นอน

รอจนฮุหยินผู้เฒ่าเจียงกับเจียงเทียนโยวบอกเล่าเรื่องราวระหว่างที่จากกันได้พอสมควรแล้ว เจียงชิงหว่านถึงได้เดินไปคารวะพร้อมกับเหยาซือ

ฟังอยู่ด้านข้างได้ครู่หนึ่ง เจียงชิงหว่านก็พอจะรู้คร่าวๆ แล้วว่าเจียงเทียนโยวเป็นคนเช่นไร

จึงดึงฮุ่ยเบาะกย่นอยู่ข้างๆ โดยตลอด บัดนี้เห็นเจียงชิงหว่านหันหน้ามามอง นางก็รีบก้าวไปวางเบาะกกลงบนพื้น

เจียงชิงหว่านก็คุกเข่าลงบนเบาะ ไช้ศีรษะให้เจียงเทียนโยวสามครั้ง จากนั้นก็กล่าวด้วยเสียงนุ่มนวลแผ่วเบาว่า "ชิงหว่านคารวะท่านพ่อ ขอให้ท่านพ่อมีสวัสดิมงคลเจ้าค่ะ"

เด็กสาวฟุหมอบอยู่ จึงมองไม่เห็นหน้าตาท่าทาง เห็นเพียงเรือนผม

สี่คำสนธิและแผ่นหลังอันบอบบาง

เจียงเทียนโยวตระหนกตกใจยิ่ง

เขาจำได้ว่าตอนไปกานโจวเพื่อเชิญมารดามาเมืองหลวงเมื่อสามปีก่อน เขากำลังนั่งคุยกับมารดาอยู่ที่เรือนหลัก เจียงชิงหว่านก็หิ้วปลาสองตัวที่ใช้กึ่งหลิวเสียบร้อยไว้ในมือ ขากางเกงถกขึ้นถึงน่อง ที่เท้าไม่สวมรองเท้า ล้วนมีแต่โคลน

เวลานั้นมารดาบอกให้นางเรียกเขาว่า 'ท่านพ่อ' เด็กหญิงกลับมองเขาแวบหนึ่ง จากนั้นก็เบือนหน้าหนีไปอีกด้าน ปากเซิดขึ้น พูดอย่างตื้อตึงว่า 'คนผู้นี้ไม่ใช่พ่อของข้า ข้าไม่มีพ่อ!'

พูดจบก็หันหลังวิ่งป้อนออกไป ช่วงระหว่างที่เขาอยู่ที่นั่นนางก็ไม่เคยเอ่ยปากเรียกเขาว่า 'ท่านพ่อ' สักครั้ง

ในความทรงจำเขา เจียงชิงหว่านยังคงเป็นแม่นางน้อยที่ตื้อรั้น ไม่รู้จักมารยาทผู้นั้น แต่ตอนนี้นางถึงกับดูอ่อนหวานรู้มารยาทเพียงนี้

บุคลิกท่าทางถึงขั้นธิดาตระกูลใหญ่เลยทีเดียว

เจียงเทียนโยวจึงหันหน้าไปถามฮูหยินผู้เฒ่าเจียง "ท่านแม่ นี่...นี่คือหว่านเจี๋ย?"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3jGDI5q>